

HAYATIMI DEĞİŞTİREN BİR KADIN TANIDIM

ADI OLCAY ÇİVİ KONYA

1983 yılında çalıştığım bankanın Maltepe Şubesin de şeflik görevi yapıyordum. Evliliğim çok kötü gidiyordu. Bir müddet sonra ev den ayrılıp yalnız yaşamaya başladım. Ev bulamadım zira o tarihlerde bekâra ev verilmiyordu. Lavabo tuvaleti olan bir dükkân kiraladım, burada yaşamaya başladım. Eşyam yoktu Zor Şartlarda bir müddet burada kaldıktan sonra başka bir dükkân bulup oraya taşındım. Çalıştığım banka şubesindeki arkadaşlar dâhil hiç kimse durumumu bilmiyordu, sadece işime odaklanıyordum. Tatil günleri ise bir kâbustu, bazen arabama atlayıp bir sahil kenarına bazen de daha uzak yerlere gidip oyalanmaya çalışıyordum. Bir keresinde İstanbul'un sayfiye yeri olan Şile Ağva'ya gittim orada bir günlüğüne bir pansiyonda kaldım. Bir gün içinde dışarı çıkmadan orada kaldım. Bu arada kimseyle konuşamamak, derdini anlatamamak, içime kapanmaya sebep olmuştu. Eski eşimle mahkemelik olmuştuk, boşanmaya razı olmuyordu ve mahkeme kızımın velayetini

ona vermişti. 1984 yılına geldiğimde nafaka ve kira ödemesi beni zorluyordu. Eski eşime mevcut olan ve kredisi henüz ödenmeyen evi satıp yarısını ona vermek kaydıyla boşanmamızı söyledim asla kabul etmedi.

Banka kredisiyle aldığım evi sattım. Bu ev borcu için hiç ödeme yapmamıştım. Evi alalı iki yıl olmuştu, üzerinde ipotek vardı. Aldığım avansla ipoteği kaldırdım. Elime geçen para, zamanla ev değerlerinin artışından kaynaklanıyordu. Bu parayla taksitle yeni bir ev aldım ve orada yaşamaya başladım. Tüm bu olaylar olduğunda ailemle de aram bozulmuştu, ayrılmamı istemiyorlardı. Aldığım ev Maltepe sahiline yakındı ve iki oda bir salondan ibaretti. Satın aldığım evin birçok eksiklikleri vardı. Musluklar banyo bataryası seramiklerin bir kısmı yapılmamıştı. Fiyatı bu sebeple ucuz olduğundan almıştım. Zaman içerisinde bunları da tamamladım. Bankadan aldığım ikramiye ile taksitle eşyalar aldım. Hafta sonlarında musiki derneğinde ney çalışıyordum. Çalıştığım bankada T.C. Emekli sandığından emekli maaşı alan çok kişi bulunuyordu bu arada fiş karşılığı vergi iadesi çıkmıştı. Maaş alan emekliler bunu yapmakta zorlanıyorlardı ve bizlerden yardım alıyorlardı. Fişler bir cetvele dökülüp toplamı üzerinden belli oran üzerinden iade işlemi yapılıyordu. Başvuran

emeklilere bunları izah ediyor ya da çok iyi tanıdıklarımızın bu işlemlerini boş zamanlarda tanzim ediyorduk. Yine bir gün Olcay isimli güzel bir bayan yanıma geldi ve benden yardım istedi bende kendisine yardım ettim. Bu işler aylarca devam etti. Olcay hanımı iyi tanıımıyordum. Tüm emeklilere yaptığımız işti. Olcay Hanım çok güzel konuşuyor ve kültürlü biriydi. Bir müddet sonra arkadaş olduk ve daha samimi olmuştuk. Tatil günü olan bir günde arabamla boğaza gittik ve bir çay bahçesinde oturduk. Bu güne kadar Olcay hakkında çok fazla bilgim yoktu. O gün bana nereli olduğundan nerelerde okuduğundan, ailesinden ve ilk evliliğinden çocuklarından bahsetti. Antalya'da doğmuş babası vakıflar müdürlüğünden emekli, annesi önce Antalya'nın en iyi terzisi (çocukları doğduktan sonra işini bırakmış). Ayten, Tülay adında iki kardeşinin olduğunu, ilk eşini Ankara'da aynı sınıfta okurken tanıdığını. İlk tayininin Düziçi öğretmen okuluna çıktığını daha sonra eşinin memleketi olan Mersin'de evlendiğini, iki erkek çocuğu olduğunu, eşinin sahibi olduğu bahçelerden başka bir şey düşünmediğini ve onu ihmal ettiğini, uzun münakaşalar sonunda dört beş yıllık bir evlilikten sonra boşandığını. Büyük oğlunun babasında küçük oğlunun kendi yanında büyüdüğünü, Mersin'den sonra Ankara'ya giderek

oraya tayin olduğunu, Ankara'da çeşitli liselerde çalıştıktan sonra Milli Eğitim Bakanlığında şube müdürlüğü yaptığını, Ankara'dan sonra İstanbul Maltepe lisesine tayin olduğunu ve daha sonra Haydarpaşa lisesinde çalıştıktan sonra emekli olduğunu anlattı.

Musiki derneğinden Maltepe' de oturan Günay isimli bir öğretmen arkadaşım daha vardı. Günay hanım da emekli sandığından emekli maaşı alıyordu. Arkadaşlığımız dernekten kaynaklanıyordu. Hafta sonlarında derneğe; derneğin hocası Nuri Şen neyli, keman çalan Nejat bey ve Günay Hanım beraber gidiyorduk. Günay hanım eşinden ayrılmış iki yetişkin çocuğuyla beraber oturuyordu. Böbrek hastasıydı diyalizle yaşamını devam ettiriyordu. Annesinden böbrek nakli istemiş fakat annesi kabul etmemişti.

Olcay hanımla arkadaşlığımız devam ederken kendisini musiki derneğine götürüp oradaki arkadaşlarla tanıştırmıştım. Kısa zamanda derneğe adapte olmuştu. Cumartesi günleri derneğe benim arabamla gidiyorduk. Günay hanım da bizimle beraber birkaç kere geldi ve bana bir defasında Olcay hanımı çok beğendiğini ve onunla

arkadaşlığımı devam ettirmemi söyledi. Bir müddet sonra Günay Hanım vefat etti. Allah rahmet etsin.

Derneğin gezilerine katılıyor konserlere beraber gidiyorduk. İyi bir arkadaşlığımız olmuştu zira yalnızlığımı bana hissettirmiyordu. Dernek dışında bir yaşantım yoktu ve çok yalnızdım.

Bu arada Olcay'ın kız kardeşinin bir Avrupa ziyareti olduğundan kızları Burcu'yu ona bırakmışlardı. Burcu 14 ya da 15 yaşlarındaydı. Musiki Derneğimizin hocası ve saz heyeti Küçükalyalı'da bir müzik holde çalışıyorlardı. Bende Olcay'ı ve Burcu'yu oraya davet ettim. O gece çok güzel bir vakit geçirmiştik. Hatta bir ara Burcu sahnedeki soliste aşırı iltifatlarda bile bulunmuştu. Teyzesi Olcay onu her defasında frenlemişti. Kardeşi Tülay Avrupa'dan döndükten sonra onları Haydarpaşa tren garında karşıladık. Benim Olcay'ın ailesi ile ilk tanışmam olmuştu. Yanlarında küçük kızları Sıla vardı ve Burcu'yu teslim ettikten sonra arabamla döndük.

Sene 1985 mevsim yazdı. Yıllık izine ayrılmıştım tüm bu sıkıntılı yıllarda tatil

yapmamıştım. Zaten maddi açıdan tatil yapacak imkânım da yoktu Olcay tatil masrafını karşılayacağını söyledi önce kabul etmedim ama sonra çok ısrar edince kabul etmek zorunda kaldım. Olcay'ın arabası olmadığı için benim arabamla Efes'ten başlayan araba turuna çıktık. Arabam az benzin tüketiyordu ve benzin fiyatları da ucuzdu. Bir hafta on gün kadar Ölüdeniz ve Marmaris, Kaş, Antalya civarlarını gezerek İstanbul'a döndük. Diğer zamanlarda yine benim arabamla Bolu Abant ve diğer civarlardaki yerlere günü birlik gezintiler yapıyorduk. Yine bir gün müzikli bir eğlence vardı ve oraya gittik. Sahnedeki solist şu şarkıyı söylüyordu.

Seninle başım dertte

**Bilmiyorum seninle sonumuz ne olacak
Belki bu aşk ölümsüz belki yarım kalacak.
Bilmiyorum seninle sonumuz ne olacak
Belki bu aşk ölümsüz belki yarım kalacak.
Her gün değişiyorsun avutuyorsun beni
Bir bilmece gibisin çözemedim ben seni.
Seninle başım dertte ne yapsam bilmiyorum
Canımdan bir parçasın söküp atamıyorum.**

**Seninle başım dertte ne yapsam bilmiyorum
Canımdan bir parçasın söküp atamıyorum.
Bazı gün darılırsın bazı gün barışırsın
Bazı gün de kaybolur hasrete karışırsın.
Bazı gün darılırsın bazı gün barışırsın
Bazı gün de kaybolur hasrete karışırsın
Her gün değişiyorsun avutuyorsun beni
Bir bilmece gibisin çözemedim ben seni
Seninle başım dertte ne yapsam bilmiyorum
Canımdan bir parçasın söküp atamıyorum
Seninle başım dertte ne yapsam bilmiyorum.**

**Müzikholde hem bu şarkıyı dinliyor hem
de dans ediyorduk. Bana bu şarkı bizim şarkımız
olsun demişti. Daha sonraları ve evlendikten sonra
bile, hep bana bunu söylerdi, seninle başım dertte
diye. Bu şarkı hayatımızın bir parçası olmuştu.**

**Olcay Maltepe Süreyya Paşa plajına
yakın bir yerde kirada oturuyordu. Daha sonra
Kazasker semtinde iki oda bir salon, uygun fiyatla
küçük bir ev aldı ve orada oturmaya başladı.**

**Olcay'ın yeni aldığı ev küçüktü iki oda bir
salondan ibaretti ama en üst kattı ve etrafı çam**

ağaçlarıyla çevriliydi. Bir gün beni akşam yemeğine davet etti. Akşam yemeğe gittim teyzesi Necle Çakıl Dağ'da davetliydi. Tanıştıktan sonra yemeğe oturduk, Yemek esnasında sohbet ediyorduk. Ben teyzesini ilk defa görüyordum, ama gıyaben Olcay'ın anlatımlarından ve vergi iadesi fişlerini tanzim ediyor oluşumdan tanıyordum. Zira vergi iadesi fişi bulmak çok zordu ama benim bankada tanıdığım büyük restoran işleten ve İstanbul'un Harbiye semtinde büfeleri olan müşterilerim bana devamlı çok miktarda fiş getiriyorlardı. Bunların bir kısmını kendim kullanıyordum ve kalanları da mesai arkadaşlarıma, eşe dosta ayırıyordum. Bu fişler sayesinde gıyaben teyzesiyle tanışıyordum. Yemekten sonra sohbet etmeye başlamıştık. Bu arada ben kendisinden bir yağlı boya resmini istemiştim. Tamam demişti ama sonraki günlerde Olcay'a kendi resminin paspartusunu vermişti. Resimlerinden biri o zamanların ünlü mecmualarından olan hayat mecmuasının ortasında yayınlanmış. Ne umduk ne bulduk misali tabi paspartuyla olayı geçiştirmiş olduk.

Benim resim kabiliyetim hiç yoktu, ama resmi çok seviyordum. Ortaokul talebesiyken oturduğumuz Paşabahçe İncir köy semti deniz kıyısında şirin bir yerdi denizin kıyısında tarihi yalılar ve aradaki boşluklarda balıkçıların motor ve sandallarını karaya çektikleri yerleri vardı. Denizden karşı sahil görünürdü. Tüm bu manzara ressamların ilgi odağı olmuştu. Her gün bir ressam malzemeleriyle gelir manzaraya gören bir yerde oturur ve bir şeyler çizerdi, dikkatimi çekmişti. Sonraki günlerde bende onun yanına gider yaptığı işleri izlerdim. Her gün mesaiye giden memur gibi gidiyordum, ressamla ahbap olmuştuk. Bazen Balıkçıların ağlarını astıkları direklere çıkar ağları daha iyi görünecek şekilde tanzim ederdim. Sonradan bu ressam beni açacağı sergiye davet etti ve kartını verdi. Kartın üzerinde Güzel Sanatlar Akademisi, Profesör Hikmet Onat Yazıyordu. Sergiye gidememiştim ama en azından resimleri yapanın kim olduğunu öğrenmiştim. Yıllar sonra o günlerde yapmış olduğu resmin İş Bankası Koleksiyonların da olduğunu öğrendim ve orijinalinden resmini çekip çerçevelettim. Hala saklarım. Şunu da belirteyim daha sonraki yıllarda

resimdeki bu harap yalıyı babamın parasıyla ağabeyimin tapuda üzerine geçirmesi ve aslına uygun restore edildikten sonra önce kiraya vermesi ve evlendikten sonra da orada hala oturması beni, o zamanlarda çok rahatsız etmişti. Kızımın velayeti annesindeydi ve mahkemenin belirlediği nafakayı günü geldiğinde muntazaman ödüyordum. Kızım ortaokulu bitirmiş liseye gidecekti. Devamlı görüşmesek de zaman zaman görüşüyorduk. Ben düz liseye gitmesine karşıydım meslek lisesine gitmesini istiyordum. Bunları düşünürken durumu Olcay'a anlattım. Olcay'da çok iyi bir Anadolu ticaret lisesinin olduğunu söyledi. Arkadaşı olan Gülol Hanım Kadıköy ticaret lisesinde öğretmendi ve ona sorduk. Bu lisenin giriş formları el altından ve ancak bir tanıdık vasıtasıyla ele geçirilebiliyordu. Gülol hanım okulun müdürünün Arkadaşı olduğunu söyledi ve böylece formu elde ettikten sonra kızım imtihanı başarı ile tamamlayıp, bu okula kayıt yaptırmış olduk. Okulda birçok dersler İngilizce olarak öğretiliyordu.

Olcay'la bazen benim evimde bazen de onun evinde yemek yiyorduk. Çalıştığım bankada

tadilat vardı muhasebeci olduğum için işlerim çok yoğunlu. Bankanın müdürü ile de aram bozuktur. Tayin istedim ve daha küçük bir şubeye tayin oldum. Şube E5 yolunun üstünde Dolay oba semtindeydi. Burada 6,7 ay gibi çalıştım Bursa Merkez şubesine ikinci müdür olarak atandım. Maltepe'deki evim duruyordu ben Bursa'da arkadaşımın tuttuğu bir odada kirayı bölüşerek onunla kalıyordum. Hafta sonlarında İstanbul'a dönüyorduk. Hafta sonlarında Yine Olcay'la buluşuyorduk. Bu arada bir gün Olcay Bursa'ya geldi ve ona da kaldığımız otelde bir oda tuttuk iki gün kaldı ve İstanbul'a döndü. Bu arada Olcay'ın teyzesi rahatsızlanmıştı ve kuzenleriyle onu bir bakımevine yatırmışlardı. Teyzesinin eşi subaymış daha önceden ölmüş olduğunu söylerdi. Çocukları da yokmuş. O sıralarda ben Bursa'da görevliydim ve bir müddet sonra teyzesi vefat etti.

Bursa'dan yine Maltepe'ye geldiğim hafta sonunda Olcay benim evime geldi yemek yedik. Ve bana bu ilişkimizin ne olacağını sordu. Bu soru üzerine önce bir şey diyemedim sonra daha ilk

eşimden boşanamadım. Boşanırsak belki evlenebiliriz dedim.

Bir gün Bursa şubesinde çalışırken servis şefi; bir bayanla yanıma geldi ve bayanın elinde çok miktarda senetlerinin olduğunu ve senetleri bankaya vererek tahsil etmemizi istemişti. Bende servis şefine gerekenin yapılması talimatını verdim. Bu bayan senetlerin vade bitimlerinde devamlı geliyordu. Dikkatimi çekmişti zira ilgili servise gitmesi gerekirken benim yanıma geliyordu. Kendisinin babadan kalma evleri ve dükkânlarının olduğunu bunları kiraya verdiklerini bir ağabeyi olduğunu annesiyle beraber oturduklarını söylüyordu. Yaşı benden genç alımlı ve renkli gözlü bir bayandı. Kendisiyle bir müşteri gibi ilgileniyordum.

Bursa şubesinde iki yılım dolmuştu ve bir müddet sonra tayinim Sivas Gemerek Şubesine çıktı. Maltepe'deki evi kapattım, yaşayabileceğim bazı eşyaları alarak yeni atandığım şubeye gittim. Bankanın lojmanı vardı ve müstakil bahçe içerisinde bir evdi. On beş günde bir İstanbul'a geliyor Hafta sonlarında dönüyordum. Bu

gelişlerimde bazen Olcay'ın evinde bazen de kendi evimde kalıyordum. Hafta arasında telefon görüşmelerimizde oluyordu. Çalıştığım Sivas Gemerek banka şubesine İstanbul'dan dönüşlerimde Olcay her zaman bana yemekler yapardı. Yemekleri kavanozlara yerleştirir ve o şekilde onları yanımda taşırdım.

Gemerek Şubesinde çalışırken bir gün Bursa şubesinden müşterimiz olan bayan beni aradı ve Kayseri'ye geldiğini söyledi. Amcasının kızı Kayseri Erciyes Üniversitesine yazılmış ve orada okuyormuş. Benim de Kayseri'ye gelmemi ve kendisiyle görüşmemi istedi. Meğerse Bana karşı bir takım hisleri varmış. Bende kendisine Şubeyi bırakamayacağımı ve gelemeyeceğimi söyledim. Bir daha da aramadı.

Aradan aylar geçmişti bir kış günü Olcay telefonda geleceğini söyledi. Bende kendisine buranın kış şartlarının çok ağır ve geri bir çevre olduğunu söyledim ısrarla geleceğim dedi ve geldi. Kayseri yakın olduğu için arabamla gittim aldım ve eve geldik. Bu arada oturduğum lojman Almanya da çalışan birine aitti ve benden telefonla boşaltmamı

istedi. Kendisine buranın Bankaya ait olduğunu boşaltamayacağımı söyledim buna rağmen ısrar edince genel müdürlükle konuşarak cadde üzerinde bir daire bularak oraya taşınmışım. Bu ev sobalıydı iki odası vardı 2. kattaydı caddeye bakıyordu. Mevsim kış olduğundan her taraf karlar içindeydi. Olcay evin camından çevrenin karlı resimlerini sulu boya ile yapıyordu. Yine bir gün Sivas'a gitmeye karar verdik, O gün hava güneşliydi yerde kar olmasına rağmen yola çıktık. Sivas'a rahat geldik, öğlen saatleriydi bir yerde yemek yedik ve çarşılarını dolaştıktan sonra zaman epeyce ilerlediğinden dönüş yoluna koyulduk. 20, 30 kilometre gittikten sonra hava kararmaya başladı. Biraz daha ilerlediğimizde karlı tipiye yakalandık. Bir anda düz asfalt bembeyaz olmuştu. Tipi şiddetli fırtına ile görüş mesafesini çok azaltmıştı. Yoldan tek tük arabalar geçiyordu. Gideceğimiz istikamette giden bir kamyon ya da otobüs görsem peşine takılacaktın ama nafile hiç bir vasıta yoktu. Karlı yolda kaymamak için yavaş gidiyordum. Güç bela gideceğimiz yere yakın Şarkışla ilçesi kavşağına gelmiştik. En büyük korkum arabanın arıza yapması ihtimali idi neyse ki arızasız belasız

eve geldik ama çok korkmuştuk. Olcay bir hafta kaldı ve hafta sonu bende üç gün izin alarak İstanbul'a benim arabamla döndük.

İzin bitip döndükten bir müddet sonra hastalandım. Tanıdığım bir aile hekimi vardı o muayene etti soğuk algınlığı dedi ve ilaç verdi. Devamlı kusuyordum ve halsizlik vardı. Bu arada hafta sonunda Mersin'de Olcay'ın kardeşinin kızının düğünü vardı kendisinin oraya gideceğini benim de gelmemi istedi. Hasta olmama rağmen kıramadım ve gittim. Mersin'e zar zor gelip küçük oğlunun evine gittiğimde yığılıp orada kaldım. Beni hastaneye kaldırdılar ve sarılık teşhisi koyup karantinaya aldılar. Hastanede 15 gün kaldım Olcay her gün geliyordu. Taburcu oldum ve uçakla İstanbul'a döndük. Bir aylık bir istirahat izninden sonra tekrar göreve başladım. Bu arada Zorunlu hizmet yılım dolmuştu ve istediğim yere tayin olabilecektim. Bu zamana kadar evlilik düşünmüyordum ancak Olcay'ın çalıştığım mahrumiyet bölgesine kadar gelmesi ve daha sonra Mersin hastanesinde yatışım sırasında, hastalığımın sarılık gibi bulaşıcı olmasına rağmen

her gün gelip ziyaret etmesi bendeki olumsuzlukları pozitif yönde etkilemişti. Bulaşma riski sebebiyle hastanede ziyaretçi yasağı vardı buna rağmen özel izin alarak beni ziyarete geliyordu. Sabahtan akşama kadar yanımda kalıyordu. Hastalık beni çok sarsmıştı ve yine İstanbul'a döndüğüm hafta sonunda Olcay'a gittim ve evlenme teklif ettim çok mutlu oldu. Bu arada eski eşimden ayrılmıştım. On beş gün sonra Ankara'da Kardeşi Tülay vasıtası ile evlenme işlemlerini yaptırдық. 15 Ağustos 1989 yılına gün aldık. Ben bu günden bir gün önce Ankara'ya geldim ve bir otele yerleştim. Akşam beni yemeğe davet ettiler. Salonlarında otururken bir telefon geldi. Telefon konuşmasını Olcay yapıyordu. Konuşması bittikten sonra yanıma geldi ve seni bir bayan aradı ve buranın telefonunu çalıştığın şubeden aldığını seninle özel görüşeceğini söyledi ben de kendisine bizim evlendiğimizi ve bir daha aramamasını söyledim dedi. Bu mesele de böylece kapanmış oldu. Ertesi gün Tülayların evinin karşısındaki Kurtuluş parkı içerisindeki evlendirme dairesinde evlendik. Evlenme törenine Tülay Hanım eşi Fevzi Bey kızları Burcu ve Sıla gelmişlerdi. Akşam Tülayların evine

gittik. Daha sonra da dışarıda yemek yedik. Ankara'dan Antalya'ya Olcay'ın annesini elini öpmeye gittik. Annesi bizi çok iyi karşıladı. Bir gün kaldıktan sonra annesi Remziye Çivi beraberce bir haftalığına Antalya Bel dibindeki otele tatile gitmemizi önerdi. Masrafları da kendinin ödeyeceğini söyledi. Ne kadar ısrar etsek de kabul etmedi ve bir hafta deniz kıyısındaki otelde kalarak döndük. Daha sonra Olcay'la İstanbul'a döndük.

İstanbul'dan evlenme izninden sonra çalıştığım şubeye döndüm ve tayin istedim. Fevzi beyinde araya girmesiyle daha önce hep İstanbul'a tayin istemeyi düşünürken birden aklıma Antalya geldi ve Antalya'yı istedim. Bu arada Genel Müdürlükten aradılar Antalya'da kadronun olmadığını Antalya'ya yakın olan Serik ve Burdur Bucak şubesinin olabileceğini söylediler. Bende düşünmek için zaman istedim ve bildireceğimi söyleyerek telefonu kapattım. Ben Antalya'yı hiç tanıımıyordum Serik neresi Bucak neresi bilgim yoktu. Olcay'a sordum Serik'in çok sıcak olacağını Bucak daha iyi olur dedi böylece Bucak şubesini istemiş oldum.

Bucak şubesine tayin olduktan sonra lojman olmadığından kendi imkânlarımla Cadde üzerinde iki katlı müstakil bir evin üst katını kiraladım. Ev çok büyüktü ve etrafı tamamen açıktı. Yerleştikten sonra işe başladım. Evin tüm giderlerini ben karşılıyordum ve aramızda para lafı etmiyorduk, zira benim maaşım yüksekti, Olcay'ın maaşı benim maaşımın yarısı civarındaydı. Bir müddet sonra Olcay da çevreye alışmıştı. Zaten hafta sonları Antalya'ya gidiyorduk. Bucak Antalya arası 65 kilometre civarında bir mesafedeydi. Yaz aylarında İstanbul'daki Olcay'ın evinde kalıyorduk. Benim Maltepe'deki evimi kiraya vermiştik. Bucak Şubesine tayin oluşumuza en çok anne memnun oluyordu zira her hafta sonu Antalya'ya gidiyorduk. Gittiğimizde Hafta sonu planlarını yaptığından Lara bölgesindeki deniz kıyısındaki bir restoranın müdavimi olmuştuk.

İzinli olduğum günlerde İstanbul'a gitmiştik burada Olcay kendisine Renault marka bir araba aldı ve Antalya'ya iki araba döndük. Zira evimiz şehir merkezinin dışında olduğundan arabaya ihtiyaç duyuluyordu. Ben kendi arabamla

işe gidiyordum ama eve bir şey lazım olsa Olcay'ın şehir merkezine gitmesi bayağı zordu.

1989 yıllarıydı şeker bayramı gelmişti. İki oğlu ve gelinleri çocukları ile evimize geleceklerini bildirdiler. Olcay çeşitli yemekler yaptı, bende çevredeki bu işleri yapanlara bir tepsi baklava bir tepsi börek yaptırttım. Mevsim ilkbahardı, misafirlerimizle bir hafta kadar bir zaman geçirdik. Onları çevreyi ve Antalya'ya götürüp gezdirdik.

İzin dönemlerinde bir defa Bankamızın Çeşme'deki dinlenme tesislerine gidip 10 gün kaldık.

1991 yılının haziran ayında emekli oldum. Antalya'da ev aramaya başladık yaz sıcakları başlamıştı. Olcay ısrarla kirada oturalım diyordu, ben ise mal sahiplerinden daha önce çok çektiğim için kendi evimizi alalım ısrarındaydım. Neyse ki o sıcaklarda bir müddet aradıktan sonra bir ev bulduk. Aldığım ev Bankadan aldığım emekli ikramiyesinin altındaydı. Yeni bir evdi ve cadde üzerindeydi. Benim bu arada İstanbul'daki evim duruyordu. Bir müddet evle uğraştık daha sonra bir

iş yapabilme imkânları aradım. Anne Remziye Çivinin oturduğu evin alt zemininde 4 dükkânı bulunuyordu. Bu dükkânlardan en baştaki matbaa işleten kiracı çıkacaktı. Bende anneye rica ettim ve oda beni kırmadı ve dükkânı bana verdi. Dükkânı resim galerisi olarak işletecektik. Benim resim kabiliyetimin olmamasına rağmen resme düşkünlüğüm vardı. Olcay zaten ressamdı ve benimde el becerimin olmasıyla bu işe başladık ama bir takım aletlere ihtiyaç vardı, hem bu aletleri almak hem de aletlerin çalışması hakkında bilgi almak için İzmir'e gittik. Olcay'ın dayısının İzmir'de resim galerisi vardı ayrıca dayısının kızının da bir galerisi bulunuyordu.

Olcayların ailesi resim konusunda çok yetenekli insanlardı. Dedeleri (Annesinin babası) Kıbrıs'ta fotoğrafçılık yaparmış. 1880 yıllarında fotoğraf makinesi yaygın değilken İngiltere işgali altında bulunan Kıbrıs'ta İngilizlerden gördüğü makinenin benzerini yaparak fotoğrafçılığa başlamış. Kendisi erkeklerin fotoğrafını çekerken eşi İsmet hanımda bayanların fotoğrafını çekermiş. Şevki beyin üç kızı ve iki oğlu da babalarında gelen

bu sanatla oğulları kendisi gibi fotoğrafçılıkla uğraşmışlar. Küçük oğlu Fikri Göksoy fotoğrafçılığın yanında ressamlık sanatıyla da ön plana çıkmıştır. Atatürk'ün Antalya'ya gelişinde tek portre fotoğrafını çekmiş daha sonra resimlerini tuvale aktarmıştır. Kızlar Remziye Kıbrıs'ta terzilik okulundan mezun olmuş Antalya'ya göç ettiklerinde Antalya'nın en iyi terzisi olmuştur. Kardeşlerden Necla Çakıldağ Antalya lisesini bitirdikten sonra Gazi eğitim Enstitüsünün resim bölümünü bitirmiş ve resim öğretmeni olmuştur. Çok yetenekli bir ressam olan Necla Çakıldağ çeşitli resim sergileri açmış olup Devlet resim galerisinde resimleri vardır. İstanbul Nişantaşı kız lisesinde öğretmenlik yapmıştır. Diğer kardeşleri ise hukuk fakültesini bitirmiş ve hazine avukatı olarak görev yapmıştır. Onunda hukuk mesleği dışında yaptığı resimleri, kâğıt ve plastik malzemelerden yaptığı heykelleri vardır. Olcay'ın kardeşi Tülay Çivi Arıcı hem ressam hem şair hem de Türk sanat müziği bestekârı olarak sanat dünyasındaki yerini almıştır. Olcay Antalya lisesinden mezun olduktan sonra Gazi üniversitesi resim bölümünden mezun olmuş, Düziçi öğretmen okulundan sonra Mersin Lisesi Ankara

Kurtuluş lisesi, Milli Eğitim Bakanlığı Şube Müdür yardımcılığı, İstanbul Maltepe Lisesi İstanbul Haydarpaşa lisesi Resim öğretmenliği yapmıştır. Birçok sergilere katılmış Türkiye ressamı derneği. Antalya Kent konseyi üyesi, Antalya Güzel Sanatlar Derneği üyesi olmuştur.

Olca'yın İzmir'de dayısının Kızı Gülay'ın galerisinde bir hafta kadar işleri öğrendim ve açacağım galeri için makine, araç gereçleri alarak Antalya'ya döndük.

Antalya'ya döndükten sonra Galerinin gerekli tadilatlarını yaptırdım. Çevredeki resamlardan da bir miktar yağlı boya resimler aldım. Çok güzel bir açılış yaptık. Galeri çok iyi çalışıyordu. Turistlere çok resim satıyordum. Daha sonraları anlaştığım resamlara daha çok resim yaptırıyor ve onları satıyordum. Ayrıca ünlü resamların röprodüksiyon resimlerini çerçeveleyip satıyordum. İş konusunda sıkıntı yaşamamıştım zira el becerim çok iyiydi. Bu arada yanıma bir çırağ aldım, İki üç yıl bu şekilde devam ettikten sonra binanın yıkılıp yeniden yapılması işi çıktığından, aynı sokaktaki bir iş hanının altına

taşındım. Yeni taşıdığım dükkânda işler iyi gitmiyordu. Müşteri azalmıştı. Kirayı bile ödemede zorlanıyordum.

Dükkân; işlevini yitirdiğinden gelen arkadaşlarla sohbet yeri haline gelmişti. Çalıştığım bankanın emeklileri daha çok geliyordu. O günlerde aklıma, bankanın emekliler derneğini kurma fikri gelmişti. Daha önce kurulmuş olan derneğin merkezi İstanbul'daydı Ankara ve İzmir'de şubeleri vardı. Bizde Antalya'da bir şube kuralım diye çalışmaya başladık. Bir elin parmaklarından daha az kişiydik ama ben çok azimliydim ve benim ilk bu fikri söylediğim kişi Bursa şubesinde beraber çalıştığım vezne sorumlusu Yaşar'dı. Günlerce planlar yapıp projeler ürettik. Sonunda tüm emeklilerle temasa geçip bir çay bahçesinde toplantı düzenledik. Toplantıya seksen civarında kişi katılmıştı. Gelenler çok istekliydiler ama aklımda kalan herkes dağıldıktan sonra garsonun yanıma gelip hesabı bana ödetmesiydi. Sonraki günlerde bin bir zorluklarla derneğin Türkiye'de üçüncü şubesini Antalya'da kurduk. Benim dükkân artık derneğin merkezi olmuştu. Kirayı ben

ödüyordum. Güllük semtinde bir yer buldum ve orayı da zorluklarla açtık. Buna rağmen herkes yine de benim dükkâna geliyordu. Yıkılan evin inşaatı devam ediyordu. Bu inşaatı Olcay'ın büyük oğlu yapıyordu. Daha önceleri resim galerisi olan dükkânımı çalıştırırken sokağın karşısında emlak işi yapan Mustafa'nın dükkânı vardı. Bir gün yanıma geldi ve bu binanın inşaatını yapmak isteyen Antalya'nın iyi bir müteahhidinin olduğunu ve bu işi hallettiğim takdirde sıfır bir Mercedes araba vereceklerini söyledi. Bu teklifi reddederek kabul etmedim. Şimdiki çiviler iş merkezi olan binanın eski hali iki katlıydı ve tamda tarihi üç kapıların karşısında bulunmaktaydı. Çok kıymetli bir yerde bulunması sebebiyle Binanın üzerinde herkesin gözü vardı hatta ele geçirmek için belediye içinde bile faaliyetler oluyordu. Ancak bacanağım ve o zamanlarda milletvekili olan Fevzi Arıcı tüm bu teşebbüsleri bertaraf etmişti. Daha sonra bina yapımı için Olcay'ın büyük oğlu Alp ile anlaşıldı ve gerekli işlemlere başlandı. Binanın alt katında dükkânlar bulunuyordu ve bu dükkânları işletenler tahliye etmeleri karşılığında yüksek miktarlarda para talep ediyorlardı. Bir müddet sonra kiracılarla

anlaşıldı ve bacanağım Fevzi Arıcı benim evimde bu kiracılara çekle ödeme yaparak bu işi halletti. Hâlbuki bu işleri yüklenici olan Alp'in yapması gerekirken bu işi de Fevzi Arıcı kendi parasıyla halletmiş oldu. Yıkılıp yeniden yapılması anlaşması yapılırken Müteahhitliğini yapacak olan Olcay'ın oğlu kendi ailesine 2,5 büro vermeyi söylemişti fakat ben itiraz ettim 3 büro vermesini, vermediği takdir de başkasına inşaatı verebileceğimizi söyledim. Zira Daha inşaat başlamadan bu inşaatı ona verebilmek için çaba göstermiştim. Sonunda üç büro kabul edildi.

Daha sonraki günlerde Olcay'la bürolar mevzusunu konuştuğumuzda bir büroda benim oturacağımı ve binadaki işlerin orada görülebileceğini söyledi. Bende kendisine, bana ait olmayan büroda eğreti şekilde oturamayacağımı söyledim. Tamam dedi ve o şekilde bir büroyu bana vereceğini söyleyerek anlaştık. Daha sonra bu fikrinden caydı ve olmaz dedi. Bu aramıza bir soğukluk getirmişti.

Büro mevzusunun görüşülmesinden bir müddet zaman geçmişti. Dükkânda beş altı kişiydik

ve aramızda bir bayan arkadaş da vardı. O arada eşim Olcay geldi ve gelmesiyle gitmesi bir oldu. Bir tuhaflık olduğunu hissetmiştim. Akşam ev gidince kıyamet koptu. Meğer o bayanı kıskanmıştı. Bayan benim masamın önündeki iki sandalyeden birinde oturuyordu karşısındaki sandalyede de bir erkek arkadaş oturuyordu, bayan kısa bir şort giyiyormuş. Farkında bile değildim. Münakaşalarımız evi terk etmeye kadar vardı. Beni mahkemeye verdi ve üzerime kayıtlı evin üzerine tedbir koydurdu. Bir hafta on gün böyle devam etti. Bir türlü barışmıyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Olcay annesinin Işıklar semtindeki evinde kalıyordu. Avukatı vasıtasıyla eşyalarını aldılar. Çok kötü olmuşum, gözüm hiç bir şeyi görmüyordu. O şaşkınlıkla Evi satışa çıkardım. Eve tedbir konduğunu bilmiyordum. Bende kalan eşyalarımıla İstanbul'a gittim. Evimi sattığımdan evim yoktu. Bir müddet ablamın yanında kaldım ve daha sonra yine Maltepe civarında bir ev bularak oraya taşındım. İstanbul'da dostluk yapacak bir çevremde yoktu. Kiralık olarak tuttuğum evden dışarı çıkmıyor adeta kendimi karantinada tutuyordum, Çok üzgündüm ve yalnızdım ne yapacağımı bilmiyordum. 1994

**senesinin ekim ayıydı bezginliğimin çaresizliğimin
doruk noktasında olduğu bir günde gecenin bir
vaktinde aşağıdaki şiiri yazdım.**

04.10.1994 yılında Olcay'a yazdığım dizeler

**Bu satırları Maltepe' deki evde eşimden ayrı
kaldığım günlerdeki haleti ruhiye içinde
yazıyorum.**

Ressamım, şairim derdin

Ama sonunda şairliği bana verdin

Şimdi bak oku ve dinle

Ama sakın tenkit etme

Hep yanımda oldun ama hep ayrıldın

Bana sevgi verdin, aşk verdin

Sevgimi anlamadın hep kederlendin.

Kalbim seninle doldu, nurlandı

Her Őeyde seni yaşadım

Her baktığım kadında seni gördüm

Ama sen bunu anlayamadın

Belki de ben kendimi anlatamadım

Kelimelerim yetersizdi bunu biliyordum

Ama bir Şey vardı bunu biliyordum

Damarlarımda kan değil sen dolaŐıyordun.

Sen güzel konuşan, ben ise suskun oldum

Kendimi Kâbe gibi senin etrafında buldum

Sonunda sen hür ama ben perişan oldum.

Sen daima her dilediğini yapan

Ben ise senin arkanda çaresiz kalan

Sana yetişmek için her yolu deneyen

**Ama sonunda yetişmeyi bile beceremeyen
biri oldum.**

Bana iyiği, güzeli, sevgiyi öğrettin

Ama bendeki hüznü göremedin

Kalbimin en derininde sen yatıyordun

Ben bu gün o kalbimle sensiz yanıyorum

İnan bana bir aloo demeni çok bekledim

Ama neden bu gurur, bunu benden esirgedin

Sensiz günlerim güneşsiz bir dünya idi

**Yaşıyorsam eğer, seni yine görebilmek
midiydi**

Bir anda düşünülmeyen olaylardı

Arkasından hep kara yalnızlıklardı

**Yaşarken bir daha ayrılmayalım
Bırak çekişmeyi hep beraber kalalım.
Mal, mülk, para nedir ki Allah aşkına
Ölüp gideceğiz dönmeyelim şaşkına**

**Ölçü sayılan değerlerle yok olmadan
İkimiz de bu dünyada kalmadan.
Hayatı bana ve kendine zehir ediyorsun
Hatalı isem özür dilerim, sen biliyorsun**

**Aniden kızarım, ama çok sürmez
İnan beni öldürsen bu beni üzmez
Beni mahkemeye verdin boşanacaksın
Bensiz düşlerde nasıl yaşayacaksın**

Çocukların beni kafandan attı dediler

Ama içerisinde hala yaşadığımı bilemediler

Sensiz olmuyor yapamıyorum

Senden ayrılınca çıldırıyorum

Tüm sana söylediğim kötü sözler var ya

Ayrılıktan sonra aklıma bu çılgınlıkta geliyor

Ya ben sensiz ne oldum biliyor musun?

Mecnuna döndüm gittin mi gelmiyorsun

Doğru yolu akıllıca düşünüp bulalım

**Ama ne olur Allah aşkına bir daha
ayrılmayalım.**

Bu gün Pazar saat gece on bir ben yalnız

Holdeki tek ışık altında sesiz ve çaresiz

Telefon başında mahzun beklentili ve sensiz

Bir ümit bekliyorum, geceler çok sessiz.

Seni sevmemeyi çok arzu ettim

Her defasında bunu beceremedim

Laf değil, sen oldun hep hayatımda

Bunu anlatamadım sana belki zamanında

Senin yanında konuşamıyordum

Bunu her defasında becermek istiyordum

Sensiz yapamıyorum bunalımdayım

Kalbim Kâbe gibi seninle, ona tapayım.

O günler ne güzeldi mazide

Lepiska saçların her zaman yüzümde

**Canıma can kattın varlığınla
Ama beni çok üzdün ayrılıklarınla
Yapma ne olur, beni yalnız bırakma
Acı tattırma, peşin affet ne olursun bir daha.**

**Sakın beni bir daha terk etme
Dayanamam bir tanem ölürüm sonra
Sen yoksun yanımda, canım yok hayatımda
Kanım çekilmiş sanki dolaşırsın
damarlarımda**

**Beni benden çıkardın, hayalet gibiyim
Yokluğun çok acı, düşlerde seninleyim
Her anımda ser varsın, kuyunun dibindeyim
Beni affet ve kurtar, ne olur ben hep
sendeyim**

**Neşelerimde sen vardın, derdimde sen
Tekrar terk etme beni olurum kulun kölen
Bir anlık öfke ile kırdım seni her zaman
Yanımda sen olmazsan çıldırıyorum inan.**

Fuat Konya

05.10.1994

Maltepe-İstanbul

**Bir müddet İstanbul'da kaldıktan sonra
Antalya'dan eve müşteri çıktığını söylediler ve apar
topar Antalya'ya döndüm. Evimde eşya olmadığı
için sadece taşınırken unuttuğum deniz yatağı vardı
onun üzerine yatarak vaziyeti idare etmiş oldum.
Yaz günüydü Allahtan klima olduğundan sıcaktan
fazla etkilenmedim. Bu arada eve tedbir konduğunu
öğrendim, tabi bu şekilde satacağım müşteriye de
kaçırmış oldum. Olcay'la konuşmak için annesinin
evine gittim fakat Olcay yoktu annesi nerede
olduğunu söylemiyordu. Daha sonraki bir günde
tekrar gittim ve çok ısrarlarım karşısında Mersin'e**

büyük oğlunun yanında olduğunu söyledi. Arabama atladığım gibi doğruca Mersin'e hareket ettim. Mersin'e vardığımda 7-8 saatlik yolu 4,5 saatte almıştım. Ama çok yorulmuştum. Sanki çölde sıcakta su arayanlar gibi hedefime varmak için bende kendimden geçmiş bir halde Mersin'e varmıştım. Oğlunun yazlık evine bir kere gitmiştim. Adresini tam olarak bilmiyordum aklımda bir tek sitenin adı vardı. Sorarak en sonunda buldum. Evi de sorup öğrendikten sonra evin önüne kadar geldim. Evin balkonunda oğlu oturuyordu ve bana neden geldiğimi, annesinin kendisiyle görüşmeyeceğini ve her şeyin bittiğini söyledi. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi söyleyemez durumdaydım. Bu arada Olcay evden çıkıp balkona geldi ve balkonun diğer ucundaki sandalyeye oturdu. Çok kötü olmuştum bu kadar sene beraber olduğum kişi beni yok sayıyordu ve oğlunun bana karşı olan tavrı beni daha da şaşkına çevirmişti. Önceki yaşanmışlıklar tamamen unutulmuş ve ben bir yabancı, bir el olmuştum. Kendimi toparlayarak haykırırcasına ben karımı seviyorum, niyetimin kendisiyle medenice oturup konuşmak olduğunu söyledim. Oğlu hiç o taraflı olmamıştı ama Olcay

peki dedi ve evden çıkarak deniz kıyısına doğru yürüdüğ. Yürürken Olcay oğlu ile önde bende arkalarından gidiyordum. Sanki ben bir katildim ve oğlu annesini katilden korumak istiyordu. Bir banka oturdular sonra oğlu kalktı ve bir kaç adım ilerde beklemeye başladı. Uzun bir müddet konuştuktan sonra anlaşmaya vardık ve Olcay bana annesine ait Manavgat' ta bulunan annesinin yazlığının anahtarını verdi orada beklememi, ertesı günü kendisinin de oraya geleceğini söyledi. Aynı süratle Mersinden ayrılıp Antalya Manavgat'a geldim bu sefer mutluydum. Ertesi gün Olcay geldi sanki yıllarca birbirini görmemişler gibi sarıldık ve uzunca bir müddet dertleştik. Bir kaç gün sonra Antalya'ya döndük. Sonraki günlerde Olcay mahkemedeki davasını geri çekti ve benim evin tedbirini kaldırdı. Elindeki parayla Lara'ya giden yolun başlangıç bölgesinde bir daire satın aldı ve oraya taşındık. Bende Antalya'daki dairemi satıp İstanbul'daki eşyalarımı almak için İstanbul'a hareket ettim. İki üç gün içerisinde kiralık evdeki eşyaları toplayıp Antalya'ya döndüm. Uzun bir müddet huzurlu ve mutluyduk. Boş zamanlarımızı gezerek değerlendiriyorduk. Zaten her günümüz boştu zira

benim dükkân kapanmıştı ve kurduğum derneğin başkanlığından da istifa etmiştim. Bir müddet böyle geçtikten sonra sattığım dairenin parasını değerlendirmek için İstanbul'a gittim ve günlerce aramalardan sonra daha önce sattığım dairemin sokağında daha denize yakın kıyıda itibaren ikinci konumdaki bir apartmanın ikinci katında salonundan Adalar görünen manzaralı daireyi uygun bir fiyatla satın aldım. Aldığım daire içerisi çok eskiydi kısa bir müddet içinde gerekli tadilatları yapıp içine gerekli eşyaları da koyduktan sonra Antalya'ya döndüm. Her şey düzene girmişti çok mutluyduk. En azından yaz aylarında Antalya sıcağından kaçıp bu evde oturacaktık. Olcay'ın kazasker semtindeki dairesi de duruyordu ve orayı kiraya vermişti.

Antalya'da yıkılıp yeniden yapılan binaları bitmişti ve bürolar mal sahiplerine teslim edilmişti. Üç büro Olcay'a, üçer büro ablasına ve kardeşine en üst katta bir daire annesine bu dairenin tam karşısındaki daire de yine annesine verilmişti.

Bürolar teslim alındıktan sonra Olcay bana bir büroyu donatalım ve orada sen otur dedi.

Korktuğum başıma gelmişti yine münakaşa edeceğiz diye düşündüm. Daha ilk başta bir büro senin diye söz vermişti sonra caymıştı. Esasında daha yıkılmadan çok önce, benim dükkânım varken. Karşı dükkânda emlak işi yapan Mustafa adında biri bana gelmişti ve bu binayı yapmak isteyen bir müteahhidin olduğunu bunu sağlarsam bana sıfır bir Mercedes araba vereceklerini söylemişti. Ben kesinlikle bu teklifi geri çevirmiştim. Daha sonra inşaat Olcay'ın oğluna verildiğinde iki buçuk büro teklif edildiğinde büro adedini üçe çıkarmıştım. Benim sadece düşüncem oturacağım büronun eşime ait değil de benim üzerimde olması idi. Bir büro olmasa dahi büronun yarısını bile kabul edebilirdim ve parasını da ödemeye hazırdım.

Tamda Olcay bu büro olayını söylediğinde yine münakaşa ve bu sefer benim İstanbul'a gidişim olacaktı ve öyle de oldu. İstanbul'a gittim ama aklım hep Antalya'daydı. Cep telefonları yeni yaygınlaşmaya başlamıştı ayrıca evimde sabit hatlı telefonumda vardı. Her İstanbul'daki evimden akşamları Olcay'ı arıyordum ama konuşmadan kapatıyordum. Sadece sesini duymak için bunu

**yapıyordum. Onu düşünmeden de edemiyordum
aramızda böyle bir bağ vardı.**

**Yıl 1999 17 Ağustos'tu gece yattım saat
üç sırasında büyük bir gürültü ve sallantıyla
uyandım. Yatağımın yanındaki dolap üstüme
düşecek gibi sallanıyordu, panikle yatak
kıyafetleriyle kendimi sokağa attım. Tüm
apartmanların sakinleri sokağa fırlamışlardı.
Sokaktakilerin çoğu ağlıyor endişeli ve korku dolu
gözlerle birbirlerine sarılıyorlardı. Sokağa
çıktığımızda bile sarsıntı devam ediyordu, sanki
bastığımız yer kayıyordu. Bu durumda öylece
sabahladık. Telefonlar çalışmıyordu. Kimseden
haber alınamıyordu. O gün öylece sokakta geçti ara
sıra Maltepe merkeze gidip haber soruyorduk. Bir
gün sonra ben arabam olduğu için, ablamlar
Sahrayı Cedit semtinde oturuyorlardı onların yanına
gittim onlarda sokaktaydılar. İki gün yanlarında
kaldım ve eve döndüm. Evde bir iki siva çatlağından
başka bir şey yoktu. Telefonlar hala çalışmıyordu
dört beş gün geçmişti artık evde kalıyordum.
Akşamüstüydü telefonum çaldı arayan Olcay'dı çok
endişelendiğini ve ilk fırsatta geleceğini söyledi.**

İşte o zaman anladım sevgimizin ne kadar güçlü olduğunu. Bir felaket anında malın mülkün değerinin olmadığını, en kıymetli olanın insanın canı olduğunu anlamıştık.

Bir kaç gün sonra Olcay otobüsle geldi ve karşıladım onu arabayla evimize götürdüm. Sanki hiç kavga etmemiş gibiydik uzunca konuşmalarımız oldu. Daha sonraki günlerde Antalya'ya arabayla döndük.

Döndüğümüzden bir müddet sonra Olcay tapuya gidelim dedi ve gittik, orada kullanacağım büronun yarısını bana satışından 20 yıl vadeli ipotekle benim adıma kaydedildi. Aramızdaki ihtilaf bu şekilde hal olmuştu.

Ben yeni bir hayata başlıyordum önce büroyu donattık ardından kiraya verilecek yerleri kiraya vermeye başladık bu arada binaya yönetim kurduk toplantıda beni başkan seçtiler. Bir yandan yönetimle uğraşırken diğer yandan kiraya verme işleriyle meşgul oluyordum.

Yaz aylarında İstanbul'a gidiyor ve benim Maltepe'deki evimde iki üç ay kalıp tekrar

Antalya'ya dönüyorduk. Bu gidişlerimizde ve daha sonraki gezilerimizde dikkatimi bir şey çekmişti. Daha önce hiç para konusu aramızda sorun olmamıştı fakat bilhassa çalışırken tüm giderleri ben karşılarken emekli olduktan sonra yapılan harcamaları yarı yarıya yapar olduk. Daha sonra yapacağımız gemi gezileri, yılbaşı programları ve ev masrafları hep yarı yarıya ödenir olmuştu. Kendi kendime düşünüyordum; ya biz evliysek neden böyle oluyor, yarı yarıya ne demek. Madem evliyiz ve hayatta müşterek olduğuna göre senin paran benim param olmamalıydı. Ben bankacılık yaptım ve bankacılığı memuriyetten başlayarak müdürlük seviyesine kadar ilerleyerek yaptım. Çalıştığım sıralar müşteriler para konusunda fikrimi alırlardı Olcay bir günden bir güne bana para konusunda danışmazdı. Bizim evde herkesin hesabı ayrıydı ne benim maaşımı o bilir nede ben onun maaşını bilirdim. Evlenmeden önce böyle değildi her şeyi sorar fikrimi alırdı. Bilhassa bu şehir içindeki yerleri yapıldıktan sonra para konusunda çok değişmişti. Ev alacaksa önceden planını yapıyor ve kararını veriyor bana sonradan soruyordu iyi yatırımsa evet diyordum ama ya kötü yatırımlar ki; bir defasında

Bahçelievler semtinde sokak içinde iki adet dükkân almıştı, bana gösterdi ve sakın alma dedim. İzah ettim burası sokak içi kiraya vereceğine göre burada dükkân çalışmaz, sıkıntı çekilir dedim. Buna rağmen aldı ve sonunda dediğim çıktı, gelen kiracı en fazla altı ay duruyordu oda kiranın bir kısmını ödeyip kaçıyordu. En son kiracıda hem oturuyor hem de kira ödemiyordu zor bela tanıdığım avukat kanalıyla tahliye ettik. Daha sonra satıldı ama kar yerine zarar edilmişti. Yine Lara semtinde As tur sitesinden bir daire aldı çok iyi yatırımdı. Kiraya verildi yine aksamalar oluyordu. Ben kiracılarla uğraşamayacağım dedi ve sattı. Kendisine yalvardım sakın yapma dedim. Zira sitenin karşısı belediyeye ait çok büyük bir alandı ve önü Lara caddesiydi. Murat paşa Belediyesi şehir içerisinde küçük bir binadaydı. O boş alana belediye binası yapılacağı söyleniyordu. Buna rağmen deniz gören daireyi sattı. Sonra nemi oldu? Aradan bir kaç yıl gibi zaman içinde oraya belediye binası yanına da Teracity alış veriş mağazası yapıldı. Ev fiyatları da alabildiğince yükseldi. Galeri dükkânım varken ahbap olduğum yaşı benden ileri bir beyefendiyle samimi olmuştuk. Kendisi amatörce resimler yapar,

müzikle ilgilenir çok güzel karikatürler çizen biriydi. Galerinin devamlı gelenlerindendi. Sanıyorum 1992 senesiydi İmar bankası ödeme güçlüğü içindeydi ve banka müşterilerine para veremiyordu. Bu bankanın ada bank diye bir başka bankası daha vardı ve Ada bankın devamlı basında reklamları çıkıyordu. Bahsettiğim arkadaşım da bu bankada büyük miktarda vadeli parasının olduğunu, parasını çekip çekmeyeceğini sordu. Bende kendisine çekmemesini söyledim. Zaten paranın vadesi de yakında doluyordu. Arkadaş parasını çekmedi ve devam ettirdi. Hal bu ki o bankada parası olanlar, vadesinden önce telaşa kapılıp paralarını çekince alacakları faizden oldular ve o banka daha çok kar etmiş oldu. O arkadaş her gelişinde bana dualarla, teşekkür ediyordu.

Ne yazık ki Olcay hangi bankaya para yatıracağını bile bana sormuyordu. Evlilik öncesi ve evlendiğimizden itibaren bana hep güvendi beraber dertleşir her şeyimizi beraber paylaşırdık fakat bu eline geçen imkânlar onu eskiye oranla değiştirmişti. Paraya karşı tutkusu artmıştı ve bu tutku onda alışkanlık haline gelmişti. Benim evlilik

öncesi alışkanlığım olan ben kelimesini hayır biz diyerek düzeltirdi. Çok tutumluydu giyimine çok dikkat eder kaliteli eşya ve giysileri tercih ederdi. Son yıllarda para konusunda hassas davranıyordu, emekli aylığını alır almaz ya vadeli hesaba ya da fonlara aktarırdı. Kendisine bir şey almaz olmuştu. Aramızda yaş farkı olmasına rağmen ben bunu bir gün bile konu etmemiştim. Çünkü o benim gözümde ilk gördüğüm gündeki gibi sevdiğimdi. Onun için olumsuz davranışları görmezden gelerek evliliğimizi sürdürdüm. Arada tabi ki ufak tefek anlaşmazlıklar çıksa da onları aramızda bir şekilde hallediyorduk.

Yöneticiliğini yaptığım binada kuruluşundan itibaren birçok eksiklikler vardı. Zaman içerisinde tüm bu aksaklıkları giderdim. Binanın Antalya'da örnek sayılan bir iş merkezi olması için çok uğraştım ve bunu başardım. Bina teslim alındığında dış bina kapısı alüminyumdu en ufak bir zorlamada kapı açılıyordu. Karşımız Kale içi olduğundan orada içki içenlerin bizim kapı girişi, asansör içi giriş holü umumi tuvaletleri oluyordu. Sağlam kilitli Demir kapı yaptırıp en kısa zamanda bu dertten de binayı kurtardım. Her yağmur

yağdığında üstten aşağıya kadar bina su alıyordu. Binanın cephesi giydirme cepheydi ve yanlış uygulamalarla yapıldığından yapılan tamirler netice vermiyordu. Tüm dış cepheyi değiştirerek plastik doğramayla değiştirdim. Giriş holü dâhil katlara çiçekler yerleştirdim. Girişe ve katlara yağlı boya tablolar yerleştirdim. Çatıdaki teras dâhil diğer terasları da seramikle kaplattım. Buna benzer birçok meseleyi zaman içinde hallettim.

Aileye ait yerlerin kiralanması afiş asılması işlerini de bir yandan hiç bir ücret almadan hallediyordum. Tüm bunları yaparken Olcay hep yanımdaydı ve bana güç veriyordu. Binayı oğlu yaptığı için bazı aksaklıkları anlattığımda sanki binayı kendisi yapmış gibi utanırcasına üzülürdü. Bende oldu bir kere deyip onu yatıştırırdım.

Uzunca yıllar bu bina Olcay'la benim dert kaynağımız olmuştu. Birde annenin her dış kapıdan girip de merdivenlerden asansör katına zar zor çıktığında " Ah Alp " dediğini hiç unutamıyorum. Son zamanlarda Olcay'da aynı şekilde bu merdivenleri zorlanarak çıktığında anneciğim çok haklıymış derdi. Bu asansör yanlış yere yapılmış,

proje yapılırken merdiven olmayıp asansör giriş hizasına getirilseydi, bu sorun yaşanmazdı. Fakat bu saatten sonra yapacak bir şey yok.

1997 yılı Mart ayıydı ben büromdaydım ve zil çaldı kapıyı açtım anne Remziye Çivi gelmişti, bu arada anne altıncı katta dairesinde oturuyordu bana Fuat oğlum kolum ağrıyor hastaneye gidelim dedi. Kendisini teselli etmek istedim ama ısrar edince hemen Olcay'ı aradım, gelince hazırlanıp özel bir doktora gittik. Doktor Devlet hastanesinde de çalıştığı için bizi hemen hastaneye sevk etti ve anneyi hastaneye yatırdık. Doktora gelişinden hastaneye gidişe kadarki serüvende ne konuşmasında nede yürümesinde bir sıkıntı vardı. Akşam olduğunda ben annenin evinden bir takım eşyalar getirmek için ayrıldım. Döndüğümde anne komaya girmişti, bir müddet sonra kendine geldi ve bizimle şakalaşmaya başladı. Hastanenin karşısında Falez oteli vardı ve hastane odasından görünüyordu. Bize; iyileşeyim gidip bu otelde kalırız demişti. Bir ay sonra ne yazık ki onu kaybettik. Nurlar içinde olsun. Ben her gün büroya geldiğimde ilk işim annenin evine girip onu kontrol ediyordum.

Anne tek başına yaşadığından önceden anahtarını bana vermişti. Bazen uyuyor buluyordum, sesimi çıkarmadan kendi büroma gidiyor bazen uyanıksa biraz konuştuktan sonra büroma iniyordum.

İstanbul'dan tanıdığımız bir aile de Antalya'ya yerleşmişlerdi. Onlarla sıkça görüşüyorduk. Gülol hanım ve eşi Mehmet Bey İstanbul'da öğretmenlik yaparken Gülol Hanım emekli olunca Antalya'ya geliyorlar ve Mehmet Bey Turizm Otelcilik Okulunda öğretmenliğe devam ediyordu. Çok çalışkan insanlardı ve Türkiye'de otelcilik okulu bulunmadığından devlet tarafından yurt dışında eğitime gönderilmişler ve orada aldıkları eğitimle Türkiye'nin ilk eğitimli otelcilik okulu öğretmeni olmuşlar. Daha sonra yazdıkları kitaplarla bu mesleğin ileriki yıllara taşınmasına ön ayak olmuşlar. Bizim Antalya'ya yerleştiğimiz zamanlarda Lara semtinde cadde üzerinde kiraladıkları butik oteli çalıştırıyorlardı daha sonraları Lara Güzel oba semtinde iki katlı bir otel yaptırıp uzun müddet Malibu adındaki bu oteli çalıştırdılar. Antalya çevresindeki büyük otellerin müdürleri onların öğrencisi olduğundan her

yılbaşını değişik bir otele giderek yılbaşlarını kutluyorduk.

Ayrıca bu aile ile yurt dışı gemi seyahatlerimiz de oluyordu. Hem İngiliz'ce hem de Almanca biliyorlardı. Onlarla uzun yıllar beraberliklerimiz olmuştu. 2012 yılında ve 2014 yılında iki gemi turuna katıldık. Son gemi turumuz olan 2014 yılındaki gemi gezimizde Olcay bazı uzun yürüyüşlü gezilere katılmıyordu. Bacak ağrısı olduğundan gemide kalmayı tercih ediyordu.

2001; yılında Ürgüp Göreme gezisi sırasında tanıştığımız ve Antalya Nebiler semtinde oturan Emine Hanım- Hasan Kubilay beylerle ahbablığımız oluşmuştu. Onlarla da zaman içinde gezilere katılarak, ev ziyaretleri yaparak samimi olmuştuk. Hasan bey ziraat mühendisiydi. Kıbrıs'ta Ziraat dairesine müdürlük yapmış 1974 yıllarında mücahitlik görevlerinde bulunmuş, harekâtın bitiminden sonra eşiyle iki çocuğuyla Avustralya'ya göç etmiş. Bu ülkede uzun yıllar çeşitli yerlerde çalıştıktan sonra Türkiye'de Antalya'ya yerleşmişti. Müstakil bahçeli bir ev hayalim vardı bunu Hasan beye anlatmıştım. Bir zaman sonra Hasan Bey bana

müstakil ucuz fiyatlı bir arsa buldu ve 2002 yılında bu yere inşaat yapmaya başladım. Arsa Nebiler semtinde Hasan beyin evinin yakınındaydı. Daha önce sattığım evlerden kalan birikmiş param vardı. Bu arada İstanbul Maltepe'deki evim duruyordu. 2 yıl gibi bir sürede ev bitti zaten elimizde fazla eşya vardı onları yerleştirdik. Evin yapımında kendimde çalıştığım için maliyeti oldukça azalmıştı. En azından yaz sıcaklarında bizim için bu ev kurtarıcı olacaktı nitekim öyle de oldu Antalya'nın içinden 4,5 derece sühunet farklı oluyordu. Evimizi herkes çok beğeniyordu sadece büyük bir hata yaptım, ev çok büyük olmuştu bunu düşünemedim bize kimseler gelmiyordu önceden benim çalıştığım yıllarda çocukları hep beraber gelirken artık gelmez olmuşlardı. Benim kızım İstanbul'da çalıştığı için ara sıra geliyordu. Yıllarımız yalnız da olsak güzel geçiyordu, birbirimize yetiyorduk. Bu yıllarca devam etti ta ki 2022 yılına kadar. Olcay'ın bildiğimiz kadarıyla diz ağrıları, bronşit ve şeker hastalığı vardı bunun dışında bir hastalığı yoktu. Bu yıl ara sıra şeker komasına giriyordu, ben panik atak olduğumdan bu anlarda ne yapacağımı şaşırtıyor hemen kardeşi Tülay'ı arıyordum. Sonraları alıştım

hemen 112 acili arayıp ambulans çağırıyordum. Yakın hastanelere gittiğimiz de serum bağlayınca iyileşiyordu. Bazen de ben evde şekerli su içiriyordum. Yine bir akşam gece yarısı yatağından düştüğünü işiterek uyandım. Kalktığımda yerde baygın vaziyetteydi, bir türlü kaldıramıyordum, hâlbuki son zamanlarda çok zayıflamıştı. Buna rağmen altına yastıklar yerleştirerek yatağa yatırdım. Hemen şekerli su yapıp içirdim sonra uyudu. Ama ben uyuyamamıştım. O günlerde üst katta yatıyorduk ben her zamanki gibi erken kalkıp, kahvaltıyı hazırlamak için alt kattaki mutfığa inmiştim, bir gürültü duydum aniden fırlayıp merdivenlere geldiğimde ara sahanlıkta Olcay kıvrılmış yatıyordu. Meğerse merdivenlerden inerken ara sahanlıkta başını duvardaki aynalı etajere çarpmış, hemen kaldırdım ve aşağıya indirdim. Başında bir sıyrık vardı az da bir kanama vardı, hastaneye gidelim dediysem de kabul ettiremedim ve evdeki ilaçlarla tedavisini yaptım. Yine aynı yıl aşağıdaki kışlık evimizdeydik, ben sabah kalkıp büroya gittim. Öğleden sonraydı telefonla beni yöneticinin oğlu aradı acele eve gelmemi söyledi. Hemen acele ederek on dakikada

eve geldim 7. kata geldiğimde evlerinde olan tüm apartman sakinleri oradaydı. Olcay yerde kanlar içinde yatıyordu, onu görünce bende baygınlık geçirdim. Sonradan kendime geldiğimde ambulans da gelmişti, ambulansa koydular ve en yakın yaşam hastanesine gittik. O zaman süresince yerden kaldırmamalarının nedeni başından darbe aldığı için yanlış bir şey yaparız korkusu imiş. Yine o yıl Didim'de bulunan devre mülkümüze gittik ve geldiğimizden bir kaç gün sonra orada da yine şeker komasına girdi. Hemen arkadaşlarımızı aradım. Ambulans geldi ve hemen gerekli ölçümler yapılırken şekerli su verildi ve tekrar kendine geldi. Tüm site halkı ünitemize gelmişti, koridorlar bile dolmuştu. Kendine geldikten sonra ambulans gitti ve sanki hiç bir şey olmamış gibi gelen insanlarla şakalaşmaya başladı. Ama ben çok korkmuştum hemen ertesi günü kardeşi Tülay'ın küçük kızı Sıla'nın eşinin vasıtasıyla devlet hastanesinden randevu alarak dâhiliye doktoruna muayene ettirdim, reçete yazıldı ilaçları alarak yerimize döndük. Ama ben hala korku içindeydim ve Antalya'ya gider gitmez çok daha iyi bir doktora götürmeye karar verdim. Nitekim de Antalya'ya

döndüğümüzde tavsiye üzerine bir dâhiliye doktoruna muayene olduk. Doktor çok iyiydi Olcay'a sporcuların kullandığı enerji iğnesinden yazdı ayrıca kullandığı ilaçları da değiştirdi. Bir müddet iyileşir gibi oldu. Ben büroma fazla gitmiyordum çok önemli olmadıkça evde ya da gittiğimde erkenden eve dönüyordum. Olcay devamlı uyku halindeydi ben ona takılıyordum, bak gece uyuyamazsın diyerek. Hareket kabiliyeti azalmıştı ve devamlı kilo kaybediyordu. Tüm bu işler olurken çocuklarından bir haber çıkmıyordu, onu anlıyordum nede olsa çocuklarına ve torunlara bir özlem duyuyordu. Bir gün kardeşi Tülay'ı aradım ve durumu anlattım. Çocuklarını çağırmak için danıştım. Çok iyi olur deyince büyük oğlunu aradım ve anneniz iyi değil endişe ediyorum gelmeniz iyi olur dedim. Bir gün sonra iki oğlu yalnız geldiler. Yazlık evdeydik ben bahçedeydim kendilerini karşıladım. Büyük oğlu annemi göreyim diyerek içeri girdi, Olcay mutfaktaydı, bir müddet konuştular ve çıkıp yanıma geldi " Fuat abi ya abarttın " demez mi? kan beynime sıçramıştı, çağırttık bir de kabahatli olduk iyi mi. Sen öyle diyorsan öyledir deyip geçiştirdim. O gece kaldılar ve ertesi günü tekrar Mersin'e döndüler.

Olca mutlu olmuştı ama ben mutlu olmamıştım çünkü Olca eskisi gibi yemek yapamıyordu ve bende yemek yapmasını bilmiyordum. Eşini de getirip bir çorba yaptırsaydı annesine, Tam yirmi beş yıldır gelin hanım evimize gelmemiştir. Sadece bayramlarda bir telefonla iş geçirtiliyordu. Eskiden Olca çocuklar ve torunlara özlem duyduğunda Mersin'e giderdi ve ben kendisini havaalanına götürür uçağa bindirirdim. Olca Mersin'e indiğinde çocuklarının evine gitmek için servis aracına binerek giderdi. Antalya'dan uçak Adana'ya gidiyordu, Mersin Adana arası elli beş dakikalık yol, bir saat bile değilken, eşlerinin ve kendilerinin de ayrı arabaları olmalarına rağmen annelerini koca valizle servis aracı ile getirtmeleri beni çok yaralıyordu. Olca onlara önceden bir büro vermiş daha sonra bu büroyu onlar adına satarak parasını eşit olarak iki oğluna göndermişti. O her şey den önce bir anneydi bunları hak etmiyordu.

Daha önceki yıllarda bende vertigo hastalığı olmuştı. Şehir içindeki evde kalıyorduk, akşam saatleriydi. Çok kuvvetli bir baş dönmesi, kusma şikâyetlerim vardı. Hastalığım dayanılmaz

durumdaydı Olcay hastaneye gidelim dedi ama benim yürüyecek halim yoktu. Geç saat olduğu için Olcay komşumuzun kızından bizi kendi arabamızı kullanarak hastaneye götürmemizi istedi ve öylece hastaneye gittik ve tedavi yapılarak eve döndük. Yine daha sonraki bir yılda bu hastalık tekrar belirdi. Bu sefer yazlık evdeydik. Daha önceki vertigo şikâyetlerim olmuştu, araba kullanacak durumum yoktu. Benim arabam otomatik vites olduğu için Olcay kullanamıyordu, Kendine ait olan arabaya bindik ve hastaneye doğru yola çıktık fakat devamlı midem bulanıyordu arada bir durup istifra ederek hastaneye geldik. Gerekli tetkikler yapıldı serum verildi ve kendime geldikten sonra tekrar evimize geldik. Gecenin geç saatlerinde Olcay'ın bu cesaretli fedakârca davranışı karşısında hayranlığımı ifade etmek isterim. Olcay son derece becerikli ve iş bitirici bir insandı.

Takriben iki yıl önceydi ve benim prostat hastalığım devamlı ilaç kullanmama rağmen beni zorluyordu. Aşağıdaki evdeydik ve ben en yakın hastane olan yaşam hastanesinden randevu almıştım. Sabah evden çıkmadan daha önce

konuşmamıza rağmen Olcay'a öğleden sonra doktora gideceğimi söyledim. Arabayla seni almaya gelirim, bu gün hava yağmurlu olacakmış dedi Bende kendisine gerek olmadığını ve yürüme on dakikalık yol gelirim dedim. Kapıdan çıkarken arkamdan ceketimi çekiştiriyordu, bunu her zaman yapardı. Ne yapıyorsun dediğimde, ceketinin arkasını düzeltiyorum derdi. Birde bir âdetimiz vardı, her sabah büroya gidişimde kapıdan çıkmadan beni öper ve öylece yolcu ederdi. Her sabah aynı merasim mutlaka yapılırdı. Doğum günlerini, evlenme yıl dönümlerini hiç unutmaz unuttuğumda çok kırılırdı. Bende unutmamak için notlar alırdım. Bu konularda çok dikkatliydi sadece kendi aramızda değildi bunlar, diğer eş dost, kardeş, arkadaşlarla da aynı şekilde devam ederdi. Neyse konumuza dönelim: Evin Kapısından çıkarken kendisine sakın gelmemesini tembihledim. Büroya giderek öğleden sonraki doktorla olan randevuma gittim, muayene oldum ve kapıdan çıkarken ne göreyim, Olcay karşımda bekleme yerinde oturuyordu. O zaman çok duygulandım ağlamamak için kendimi zor tuttum. İşte sevgi buydu dedim içimden. Hastaneden çıktık ve hastanenin karşısındaki gözlükçüye gidip

gözlüğümün ayarını yaptırayım dedim. Arabası da yolun karsında park yerindeydi. Gözlüğümü yaptırdım işim beş on dakikalık zaman zarfında tamamlanmıştı. Arabanın olduğu yere geldiğimde, Olcay yoktu. Orada bulunan birisi kaza olduğunu ve bir bayanın acile götürüldüğünü söyledi, hızlıca acile girdim ve Olcay bir odada yatıyor doktorlar başındaydı. Doktorların işi bittikten sonra yanına girdim, Başını bandajlamışlardı. Rahat konuşabiliyordu, bana hemen olayı bile anlattı. Hastaneden çıktıktan sonra arabaya giderken hemen hastane kapısının yanındaki, hastaneye mal sevkiyatı yapılan dar bir yolda park eden aracın arka arkaya gelirken, kendisine yandan çarptığını ve yere düştüğünü başını da o esnada yere çarptığını söyledi. Doktorlar baş tomografisi için beklememizi söylediler. Tomografi neticesi temiz çıktı ve eve döndük.

Sonraki günlerde kendisine bakıcı tutalım dediysem de, bir türlü kabul ettiremedim. Çeşitli kaynaklardan eve teslim yemek yapan kadınlar buldum ve kendisine bunları telefonla aramasını söyledim, bir kaç gün geçmesine rağmen

yemekçileri aramamıştı. Tekrar aramasını rica ettim, daha sonra aradığını bir müddet daha düşünelim dedi. Artık bende çok zorlanıyordum kardeşi Tülay'ı aradım ve durumu anlattım, onlar da bir müddet sonra Antalya'ya geldiler. Tülay bana bir ajans bulduğunu ve ajansın sahibi bayanın evimize geleceğini kendisine sürpriz yapacağımızı söyledi. Tülay ve kızı Sıla ertesi günü eve geldiler bir müddet sonra ajans sahibi bayanda geldi. Olcay'a durumu anlattılar ama ısrarla kabul etmiyordu. Sonunda gelen kadına teşekkür edildi ve gönderildi.

2024 yılının Haziran ayında yazlık eve taşındık. Olcay devamlı her zaman yaptığı gibi alt kattaki mutfak ve oturma odasındaki kanepede uzanıyordu. Uyku hali devam ediyordu bu arada yemek yapamıyordum ben internetten öğrendiğim kadarıyla yemek yapmaya çalışıyordum, bulaşıkları yıkıyordum. Olcay her işini kendi görüyor sadece üst kata çıkarken her akşam koluna girerek onu üst kata çıkartıyordum. Kendisine bakıcı tutmamız gerektiğini bir kere daha söyledim. Kesinlikle ret etti. İkimizin aldığı para da birini tutmamıza yeter olmasına rağmen bir türlü kabul etmiyordu. Çaresiz

kalmıştım çocuklarına haber vereyim belki onlar gelip ikna edebilirler diye. Büyük oğlu Alp'i aradım ve durumu izah ettim. Bana kendi kayın validesine ve kayın pederine ayrı birer bakıcı tuttuklarından bahsetti. "Annesinin parasının olduğunu bakım evine verilebileceğini" söyledi bende kendisine ya öyle mi deyip telefonu kapattım. Bu konuşmayı evin balkonunda, Olcay duymasın diye yapmıştım. İçeri odaya girdim. Olcay uzanıyordu, sana bir şey diyeceğim sakın üzülme dedim. Durumu olduğu gibi oğlunun dediklerini kendisine söyledim. Mahzunlaşmıştı, kendisine ben hayatta ve senin yanında olduğumca bir Allah'ın kulu seni buradan alıp başka bir yere götüremez dedim. Bunları söylerken kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Benim bunları söylememden sonra yüzündeki ifade değişmiş ve sanki ben onun kurtarıcısıymışım gibi bana bakıyordu. Günler böyle geçiyordu. Düşünmekten bunalmıştım bir çare bulmak lazımdı. Oğlunun söyledikleri aklımdan çıkmıyordu bilhassa annemin parası var demesi beni şaşırtmıştı. Zira onun bankada parasının olduğunu biliyordum ama yüklü bir parası olduğunu zannetmiyordum. Benim o sıralarda vadeli mevduatta üç yüz bin lira civarında

bir param vardı, hadi onunda en fazla yedi yüz sekiz yüz bin lirası vardır diye düşünüyordum. Hiç bir zaman ne kadar paran var diye ne o bana nede ben ona sormuştuk.

Aradan geçen bir kaç gün sonra tekrar bakıcı meselesini gündeme getirdim, zira günden güne karşımda eriyordu, benim yaptığım bir iki yemekle beslenme doğru dürüst olamazdı.

Karşısına geçip bak Olcay bu iş böyle olmuyor artık tükendim, çaresizlik içindeyim. Ben sana hizmetten yorulmadım ne olur kabul et bakıcı tutalım dediysem de bir türlü kabul ettiremedim. Daha sonra kendisine, bak Olcay seni aşağıdaki eve götürür bırakırım dedim. Bana: beni kapı dışarı mı edeceksin deyince kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım. Biraz kendimi toparladıktan sonra, ben seni hiç dışarı atar mıyım, sana bunu yapa bilir miyim, biz ne zorlukları beraber yendik ama şu inadını kır bu işi halledelim deyince; peki bir yardımcı tutalım dedi. İlk defa kendimi bu kadar sevinçli hissediyordum. Olcay zor bir kadındı öyle her şeyi ona kabul ettirmek kolayca mümkün değildi.

Bir kaç gün sonra alt katta saat dokuz on civarında yatarken" beni yatağıma götür" dedi. Bende burada yatarız nasıl olsa iki adet çek yat var dediysem de "yatağıma gitmek istiyorum" dedi. Merdivenlerden onu yatak odasına götürdüm yatırdım ve aşağıdaki işleri bitirip bende yukarı çıktım. Uyuyordu, aradan bir iki saat sonra bana seslendi "Fuat diye. Zaten hep tetikteydim, bazen yatak da nefesini bile dinlerdim. Hemen kalktım bana " kendimi iyi hissetmiyorum bana şekerli su yap " dedi. Bende derhal hastaneye gidiyoruz deyip, önce aceleyle giyindim ve onu kaldırarak aşağıya kadar indirip arabaya gittim. Arabayı garajdan alıp dışarı çıkarttıktan sonra içeri girip aldım ve arabaya oturttum. Hemen yakınımızdaki özel Termesos hastanesine hızlıca götürdüm. Hastanede uzman olmayan bir doktor muayene etti bir sürü tetkikler ve kalp elektrosu çekirtti. Neticeler geldikten sonra doktor bana derhal bir kardiyoloğun görmesi lazım dedi. Hastaneden o gece döndük ve ertesi sabah hemen özel yaşam hastanesinin aciline gittik. Muayene eden kardiyolog iki damarın tıkalı olduğunu ve kalp kapağının yeterli işlevi yapmadığını söyledi. Şoke olmuştuk, böyle bir şey beklemiyorduk. Doktor

üniversite hastanesinde bu ameliyatlari yapacak çok iyi bir profesör arkadaşının olduğunu istersek randevu alabileceğini belirtti. Bizde olur dedik ve bir hafta sonrasına randevu aldık. Yazlık evimize döndük ama çok endişeliydik ve ikimiz de korkuyorduk. Bu arada bilgi alacak kimsemiz yoktu zira Olcay'ın kardeşi de Ankara'da eşiyle hastaydı. Bir gün sonra otururken, Olcay dedim endişelenecek bir şey yok, bak teyzenin kızı ve onun da kızı aynı şekilde ameliyat oldu hastalıkları iyileşti. Olcay çok korkmuştu onun bu korkusunu gidermek için söylemiştim. Olcay'a bir telefon edip nasıl bir işlem olacağı hakkında bilgi almasını istedim oda hemen telefon etti fakat karşı taraf cevap vermedi. Bir müddet sonra aradıklarımız aradı ve Olcay'a pazartesi günü Antalya'ya geleceklerini söyledi. Biz cuma günü telefon etmiştik. Nihayet zor bekleyişlerimizin ardından pazartesi günü geldiğinde, haber gelmesini bekledik fakat haber gelmedi. Salı günü geçti yine haber yok, çarşamba günü tekrar Olcay'a aramasını söyledim. Aradı ve teyzekızıyla konuştu. Meğer bizle temasa geçmeden derhal İstanbul'a dönmüşler. Neden böyle davranmışlardı anlayamadık hal bu ki çok iyi

ilişkilerimiz vardı. Kendileri hastalandıkları zaman Antalya'da ameliyat olmuştu ve yaz mevsimi olduğundan biz yazlıkta olduğumuzdan onlara şehir içindeki evimizi iyileşene kadar tahsis etmiştik. Daha önceden de Antalya'ya geldiklerinde bizim evde kalıyorlardı. Bizim gayemiz daha önce başımızdan geçmediği için bu ameliyatların nasıl olduğunu ve doktorlarıyla nasıl irtibata geçeceğimizi öğrenmekti. Ama ne yazık ki bunu bile bizden esirgemişlerdi. Zaten çok üzüntülüydük, yazıklar olsun dedik ve üzüntümüz daha da çoğaldı. Bu zamanlarda ben Olcay'a devamlı moral vermeye çalışıyordum, yanımızda kimseler yoktu. Doktor randevu günü geldi ben çocuklarına haber verdim ve bir gün öncesinden geldiler. Ertesi günü hazırlanıp kendi arabamızla üniversite hastanesine gittik. Oğulları hastaneye şortla gelmişlerdi ve doktorun odasını yine aynı şekilde girmişlerdi, bu görüntü beni çok rahatsız etmişti. Bir profesörün karşısında şortla oturmalarından ben şahsen utandım. Hoca muayene etti ve beni de içeri alarak kalp durumunu gösteren makineden bana gerekli izahatları yaptı ve korkulacak bir şey olmadığını bu ameliyattın bir tehlikesinin bulunmadığını izah etti. Bunları

duyduktan sonra biraz olsun endişemiz azalmıştı. O gün öğleden sonra ve saat on yediyi geçmişti Olcay'ı hastaneye yatırdılar. Hastanenin üst katındaki kardiyoloji bölümündeki odaya gidip Olcay'ı yatırdık. Olcay'a yemek verdiler ve yemeğini yedikten sonra gece kimin kalacağını konuştuk, küçük oğlu odanın soğuk olduğunu söyleyip kalamayacağını belirtti. Ben ise çok yorgundum ve kilometreleri bulan hastane koridorlarında işlemler sebebiyle belimdeki ağrıdan nerdeyse yere düşmek üzereydim. Sabahtan beri yemek yememiştik, yemek için üçümüz ayrılıp en yakında bulunan öğretmen evine gittik yemek sırasında gece kimin kalacağını konuştuk. Ben mazeretimi söyledim zaten diğer günler ben kalacaktım. Zorla küçük oğlu Cem'e kabul ettirdik ve onu hastaneye götürüp büyük oğlu Alp'le yazlık eve gittik. Ertesi gün erkenden hastaneye gittik, bir saat sonra iki oğlu da Mersin'de işlerimiz var diyerek hastaneden ayrıldılar. Ben o gün hastanede eksik kalan ve yeni yapılacak işleri yaptım. Olcay hastanenin yemeklerini yiyebiliyordu ben ise kantinden atıştırmalıklarla idare ediyordum. Önceden odada iki yatak vardı fakat Olcay kendi yatağını kirlettiği için yatağı kaldırmışlardı, bende

odadaki koltukta bazen uyur bazen uyanık bir şekilde idare ediyordum. Sıkıntı çeksem de Halimden şikâyet etmiyordum. Tek düşüncem Olcay'ın biran önce iyileşip evimize dönmemizdi. Aradan üç gün geçtikten sonra Hoca Stende takılacağını söyledi ve o gün ameliyathaneye personelle birlikte götürdük. Ben ameliyathane kapısında üç saat kadar bekledikten sonra kapı açıldı ve sedyeyi yine personelle birlikte odasına taşıdık. Ameliyat çok iyi geçmişti, verilen narkozun etkisi ile kendinde değildi. Akşama doğru kendine geldi, sorduğumda hiç bir ağrısının olmadığını söyledi. Aradan bir kaç saat geçtikten sonra bir ara hemşire aramak için odadan çıkıp döndüğümde bir de ne göreyim, yataktan kalkmış vaziyette ayakta idi. Tuvalet ihtiyacı için kalktığını söyledi. Neyse tuvalet işi bittikten sonra yatağa yatırdım bu arada ameliyat işlemi kasıktan yapıldığı için üstüne konan kum torbası yerinden oynamıştı. Hemşireyi çağırarak onu da hallettik. Dört gün daha hastanede kaldıktan sonra taburcu edilerek evimize geldik. Evde kimsemiz yoktu, ancak telefonla arayanlar oluyordu. Ben yine alt katta yatalım dememe rağmen, yatağымda yatacağым dediğinden her

akşam ve sabah üst kata çıkarıyordum. Hastaneden çıktıktan bir gün sonra yemek yememeye başladı, her gün on adet ilaç alması gerekiyordu ve ilaçları muntazam bir şekilde sıraya koyarak veriyordum. Ellimden geldiği kadar ve internetten öğrendiklerimle yemek yapmaya çalışıyordum. İki yıldır çok zayıfladığından iyi beslenmesi gerekiyordu. Hal bu ki büyük oğlu geldiğinde eşini getirip bir müddet bizde kalsaydı belki işimiz daha kolaylaşacaktı ama nafile. Bu ilaç meselesi kafama çok takılmıştı zira yemek yemeği reddeden bir insana ben ilaç vererek onu bir yönüyle zehirliyordum. Hocayı aradım ve durumu izah ettim aynen yazdıklarımı ona da söyledim bana hastaneye getirmemi söyledi. O hastaneye götürmem mümkün değildi zira hastane büyük olduğundan servislerin uzaklığı buna sebep teşkil ediyordu. Bir gün sonra kardeşi Tülay'la konuştum ve durumu ona anlattım. Bana yanında çalışan yardımcıları bir gün sonra göndereceğini söyledi. Bir gün sonra yardımcı bayanı otogardan aldım ve kaldığımız yazlık eve götürdüm. Çok çalışkan bir elemandı ve birkaç saat sonra temizlik yapacağını söyledi bende temizlik malzemelerini ayarladım. Olcay oturma odasında

istirahat ediyordu. Bir ara yardımcı bayan benimde bulunduğum oturma odasına girdi ve bana ablanın ayakları şişmiş dedi. Bende baktığımda şişkinliği gördüm. Daha önce görmememin verdiği şaşkınlıkla, Olcay ayakların şişmiş dedim. Bana hayır, her zamanki gibi dedi. Hemen hazırlanalım, hastaneye gidiyoruz dedim. Hazırlanıp arabayı da garajdan çıkarttıktan sonra arabaya bindik ve daha önce gittiğimiz yaşam hastanesine gitmek üzere hareket ettik. Hastaneye geldiğimizde acil kısmından ilk teşhisi koyan doktora çıktık. Olcay pijama ile gelmişti. Doktor muayene etti ve bana çok yüksek enfeksiyon olduğunu söyledi ve hemen daha önce sten ameliyatını yapan hocayı aradı ve durumu anlattı. Hoca sen orada hastayı toparla ben sonra diğer ameliyatı yaparım demiş. Bu konuşmadan sonra kardiyolog doktor hemen yatıracağız dedi ve o gün hastaneye yatırdık. Hemşireler tedavi için gerekli olan serum bağlantılarını yaptılar. Hastane odasında iki yatak ve bir koltuk vardı, her yer çok temizdi. Ben Olcay'a bir sıkıntısının ve ağrısının olup olmadığını sordum bana hiçbir sıkıntı ve ağrının olmadığını söyledi. Bizimle çok rahat konuşuyordu, bilinci açıktı, tuvalete bile kendi kendine

gidebiliyordu. Akşam olmuştu ve yardımcı bayan ve ben öğlen yemeği bile yemeden duruyorduk. Olcay’a yakındaki bir yerde yemek yiyip hemen geleceğimizi söyledim. Tamam, siz gidin ben iyiyim dedi ve bizde yemek yedikten sonra döndük her şey normaldi. Geç saatlerde ben ayrıldım hatta Olcay benden evden bazı eşyalarını getirmemi istedi. Ertesi gün hemen hastaneye geldim ve yardımcı bayana yemek yiyip yemediğini sordum, bana çok az yediğini söyledi. Antibiyotik ilaçları veriyorlardı, ayrıca diğer kalp ilaçlarını veriyorlardı. Bu durum beni çok rahatsız ettiğinden hemen doktora indim ve kendisine bu kadar ilaç içirilen bir hastanın az bir gıda ile nasıl iyileşeceğini sordum. Doktor bana mama verebileceklerini söyledi ama daha önce bunu neden düşünmedikleri beni endişelendirmişti. Olcay’ın kaldığı odaya çıktım, bir müddet sonra mamalar geldi ve arkasından başka bir doktor boğazdan vereceklerini ve gırtlığın delineceğini söyledi. Hemen itiraz ettim ve ben boğazının delinmesini istemiyorum dedim. Hasta su içebiliyor bunları da pipetle içebilir dedim. Bir kutuyu aldım pipetle içirmeye çalıştım. Olcay’a bak doktor sana meyve sulu vitamin gönderdi hadi içelim dedim. Bir kutuyu,

yardımımıla içti. Nasıl güzel mi? Dedim. Bana çok güzel dedi bende hadi bir tane daha içelim dedim ve ikinci kutuyu içirmeye çalıştım ondan da yarıma yakın içti. Çok sevindim zira günlerce doğru dürüst bir şey yemiyor ama birçok ilaç yüklüyorlardı. Bu arada yardımcı bayana da yemek geliyordu ben ise civarda bulduğum aperatif şeylerle yemek ihtiyacımı gideriyordum. Tek düşüncem Olcay'ın iyileşmesi olduğundan yemek aklıma bile gelmiyordu. Yine geç saatlere kadar kaldıktan sonra eve döndüm. Saat on civarlarında beni yardımcı bayan aradı ve fenalaştığını söyledi. Hemen on, on beş dakika gibi kısa bir sürede hastaneye geldim ve odaya çıktım. Odaya girdiğimde Olcay hareketsiz yatıyordu ve yatağın yanında solunum cihazları bulunuyordu, ağzında burnunda hortumlar bağlıydı, nabızı çok düşüktü. Çaresizdim ağlamaya başladım. Bir müddet sonra değerler normale dönmeye başladı. Hemşirelere doktora haber verilip verilmediğini sordum, doktorla irtibat halinde olduklarını söylediler ama doktorun gelmeyişi beni endişelendirmişti. Sabaha kadar bekleyişimiz sürdü durum da normale dönmüştü. Hortumlar çıkarıldı makineler götürüldü. Olcay'da kendine gelmişti yine

bizimle konuşuyordu, hatta bakıcı bayan ona şakalar yaparak onu güldürüyordu. Daha sonra doktor geldi ve gerekli incelemeleri yapıp gitti. Öğleden sonra Tülay'ın arkadaşı Neşe Hanım kızıyla geldi ve Olcay onlarla gayet güzel konuştu. O geceyi de hastanede geçirdik sabah olduktan sonra doktorun yanına gittim ve durumu sorduğumda bana Enfeksiyon doktoru ile konuşmamı söyledi. Enfeksiyon doktoruna gittim. Enfeksiyon doktoru doçent bir bayandı, kendisi bana bütün antibiyotikleri denediklerini ve sonuç alamadıklarını bir antibiyotik daha deneyeceklerini söyledi. Bir gün öncesinden çocuklarına gelmeleri için, ayrıca İstanbul'daki kızıma da gelmesi için haber vermiştim. Bir gün sonra kızım ve oğulları hastaneye geldiler, Olcay'ın yanında yardımcı bayan kalıyordu zaten akşam olmuştu kızım Ebru ve oğulları hastaneden çıkarak yukarıdaki eve gitmek için ayrıldık. Evde sadece benim daha önceden yaptığım taze fasulye yemeği vardı, markete uğradık oradan bazı şeyler aldık Oğlu Alp'in bir karpuz alıp kasanın orada beklediğini gördüm. Aldıklarımızla kasaya geldik kızım benden önce davranarak kasada ödemeyi yaptı. Hayretler içerisinde kaldım zira iki yetişkin adamın aldığımız

yiyecek malzemelerinin parasını ödememesi ve üstelik parayı bir bayana ödetmeleri bana aykırı gelmişti. Ertesi günü sabah kahvaltısından sonra yine hep beraber hastaneye hareket ettik. Alp'in arabası ile gidiyorduk, Alp kardeşi ile önde ben ve kızım arkada oturuyorduk. Bir ara telefon çaldı ve konuşmayı arabanın hoparlöründen dinliyorduk. Konuşan Alp'in Mersinden bir doktor arkadaşıymış, iyileşmenin mümkün olamayacağını bize duyurdu ben üzerinde bile durmadım çünkü ümidimi kaybetmek istemiyordum. Konuşma bittikten sonra Alp Efendi bize dönerek duymanız için sesi çok açtım demez mi. Yüzlerinde ne bir üzümlme belirtisi nede bir endişe vardı. Yahu hasta olan senin annen, sende hiç mi duygu yok ki böyle konuşuyorsun diye içimden söylendim.

O gün öğleden sonraları saat beş gibi Enfeksiyon uzmanı bayan odaya geldi yanında bir bayan doktor daha vardı. Bana yoğun bakıma alacaklarını söylediler. Bunu duyduktan sonra perişan bir vaziyette ağlamaya başladım. Bu arada odaya hemşireler de geldi ve canımın yarısını hazırlayıp hastanenin en altındaki yoğun bakıma

taşıdılar. Ben elini bırakmadan yanındaydım, yoğun bakım kapısı açıldı ve içeri taşıdılar bizi içeri almadılar. Ben çaresizce hıçkırırcasına ağlıyordum. Bir müddet sonra yardımcı bayanın yardımıyla odaya gittik ve eşyaları toplamaya başladık. Eşyaları topladıktan sonra hepimiz aşağıya yoğun bakıma gittik. Ben oradaki kocaman demir kapıyı çaldım kapıyı açana hastamı göreceğimi söyledim, bir müddet sonra ben ve iki oğlu içeri girdik. Olcay yatakta yatıyordu yarı baygın vaziyetteydi, yanına gittim bir elimle elini diğer elimle başını okşuyordum, çok kötüydüm kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Oğulları yatağın dip tarafında robot gibi duruyorlardı, ben Olcay'a dönerek bak alp ve cem geldi dedim, başını çevirip Alp'e baktı ve başını Cem'e çevirerek ha cem mi geldi dedi. O arada kendimi toparlayarak Olcay sen kuvvetlisin kendini sakın bırakma ben seni buraya nasıl getirdiysem yine elinden tutup evimize götüreceğim dedim. Bana baktı ve sadece şüpheli dedi. İşte o zaman kendimi hepten kaybettim ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Oradaki hemşireler artık çıkmamızı söylediler kendisini son defa öperek odadan ayrıldık. Ama yaşaması için hala ümidim vardı. Hep beraber

yazlık eve doğru hareket ettik, yanımızda bu sefer yardımcı bayan da bulunuyordu. Eve geldikten sonra yardımcı bayan ayrılacağını söyledi, kendisine ödemeyi yaptıktan sonra tanıdığı birinin arabasına binerek ayrıldı. Akşam yemeğinden sonra Alp sabah erkenden gideceklerini söyledi, çok şaşırdım hiçbir şey söylemedim sadece yutkundum. Anneleri yoğun bakımda yatıyor onlar gitmeyi düşünüyorlardı.

Ertesi gün üst kattaki odamda sabah altıda uyandım bir müddet odada oturup bekledim. Bu esnada alt kattan sesler işittim, pencereden bahçe kapısının açıldığı ve arabalarına binip hareket ettiklerine gördüm. Daha sonra alt kata indim yapacak bir işimin olmaması sebebiyle bahçeyi süpürmeye başladım. Saat sekiz sıralarında telefonum çaldı hastaneden arıyorlardı hastamızın kalbinin durduğunu ve masaj yaptıklarını acele hastaneye gelmemizi söylediler. Telaşla içeri girdim ve üst kattaki kızıma seslendim, hızlıca hastaneye hareket ettik. Kızım oğullarına haber vermemi söylediye de, ben telefon etmem istersen sen et dedim. Oda telefon edip haber verdi. Alanya'da olduklarını geleceklerini söylemişler. Hastaneye

geldik ve yoğun bakım kısmına gittik orada bulunan hemşirelerden biri vefat haberini verdi. Kendimi kaybettim ve ağlıyordum. Beni üst kata çıkardılar ve gerekli muameleleri yaptık, bu arada oğulları geldiler. Onları görünce kendimi kaybedercesine hem ağlıyor hem de ne biçim insansınız, sizin gibi evlat olmaz olsun. Bu mu sizin saygınız, işleriniz bu kadar mı önemliydi de çekip gittiniz. Hastane haykırışından inliyordu. Daha sonra oradan ayrıldık ve yine alt kata yoğun bakımın olduğu yere geldik. Bizi yan taraftan arabaların giriş yaptığı kısma götürdüler. Canımın yarısı bir masada tabutun içinde yatıyordu. Göstermelerini istedim ve örtüyü baş kısmından açarak gösterdiler, canımın yarısı melekler gibi uyuyordu, hıçkırarak başını okşadım. Çok fena olmuştum, komşum Kemal ve kızım beni oradan uzaklaştırdılar. Beni arabaya bindirip Uncalı mezarlıklar müdürlüğüne götürdüler. Bu arada Tülay'ın kızı ve eşi de gelmişti. Beni müdürlüğe götürdüler orada gerekli defin işlemleri yapılacaktı. Ben annesinin mezarına konmasını istedim, ilgili müdür aile büyüğü Tülay'ın izni gerektiğini söyledi. Tülay Ankara'da hastanede yatıyordu onunla irtibata geçildi ve izin yazısı alınarak işlemler yapıldı.

İşlemler tamamlandıktan sonra dışarı çıkıp dışarıda beklemeye başladık. Tülay'ı aradım hem ağlaşıyorduk hem de ikindi namazından sonra Muratpaşa camiinden kaldırılmasına karar verdik., Sıla ve kızım Ebru yıkanma işlemine refakat etmişlerdi. Bizi cenazenin olduğu yere götürdüler, canımın yarısı orada yıkanmış, bembeyaz melekler gibi orada yatıyordu bana yüzünü açıp gösterdiler, bir yandan ağlıyor bir yandan yüzünü saçlarını okşuyordum, beni oradan uzaklaştırdılar ve arabamızın olduğu yere götürdüler. Arabayı kötü bir halde kullanıp cenaze arabasını takip ederek camiye gitmeye çalıştık. Camiye yaklaştığımızda telefonum çaldı, arayan büyük oğlu Alp'in karısıydı. Bana neden cenazenin bir gün sonrasına neden bırakmadığımızı kavga edercesine hiddetle söyledi. Kendisine çok kötü durumda olduğumu benimle münakaşa etmemesini söyledim. Yine bağıra bağıra Alp orada iken neden ona sorulmadığını, kendisinin ertesi gün için uçak biletini aldığını, Tülay'la ikimizin karar veremeyeceğini adeta çemkirdi. Zaten çok kötüydüm ve telefonu kapattım. Telefonun sesi arabanın hoparlörü açık olduğu için kızım Ebru tarafından da dinlenmişti. Camiye geldik, cami çok

kalabalıktı gerek onu tanıyan gerekse benim tanıdıklarım hısım akrabalar caminin avlusunu doldurmuştu. Namazdan sonra yakındaki Andızlı mezarlığına gittik ve defin işlemi gerçekleşti. Hatırladığım tek şeyin oğullarının şortla mezarlıkta oluşlarıydı, onları hayatım boyunca affetmeyecektim zira böyle bilgili nazik ve kültürlü bir insana çok büyük bir saygısızlık yapılmıştı, üstelik anneleriydi. Kötü bir şekilde mezarlıktan ayrıldık. Tülay ve eşi Fevzi arıcı kızları Burcu Ankara’da hastanede yatıyorlardı cenazeye gelememişlerdi, diğer kızları ve eşi Hüseyin gelmişti. Birkaç gün kendimde değildim, bir ara kızıma torunlarından kimse geldi mi diye sordum. Bana kimsenin gelmediğini söyledi. Hayretler içinde kalmıştım, 4 torunu vardı. Alp’in 2 kızı Cemin de 2 oğlu vardı, dördü de yetişkin üniversite bitirmişlerdi. Üniversite de okurlarken her birine ayrı, her ay yardım yapardı. Bu yardımlarla ilgili belgeler elimde bulunmaktadır.

Olcay'ım maddeten artık yanımda yoktu ben onsuz nasıl yaşırdım. Akşam dua okuttum ve ikramlar yaptırttım. Oğulları bu duada bulunduktan sonra memleketleri Mersine döndüler. Yanımda kızım vardı ayrıca yeğenlerim Ecevit ve Feray'da gelmişti. Yeğenim Ecevit'in işi olduğu için ertesi günü İstanbul'a döndü. Kızım ve yeğenim Feray ile yazlık evde bir hafta kaldık. İki üç defa mezar ziyaretinde bulunup dua ettik. Bir hafta sonra yeğenlerim İstanbul'a beraber dönmemizle ısrarlı olmaları sebebiyle İstanbul'a gittik, İstanbul'da bir gün kaldıktan sonra ablamın yazlığının olduğu İğne adaya gittik orada da bir hafta zor kaldım. Beni hiçbir şey teselli edemiyordu. Olcay aklımdan çıkmıyordu. Hep bir yerlerden gelecek diye bekledim ama nafile bir bekleyişti. Bir haftadan sonra Antalya'ya döndüm ve ilk yaptığım iş mezarlığa gidip Olcay'la sohbet etmek oldu. Geçen diğer günlerim hep özlem acı ve yalnızlıkla Olcay'ı aramakla geçti. Kendi kendime çok kızıyordum neden bu kadar çok bağlanmıştım neden bu kadar çok sevmiştim diye. Günler çok çabuk geçiyordu ama ben içimde onunla olduğum zamanı yaşıyordum ve o zaman hiç geçmiyordu. Birçok kişi bana teselli amacı ile

unutmamı hepimizin bir gün öleceğini söylüyorlardı, onlara kızıyordum içimdeki özlemi anlamaları mümkün değildi.

Olca'yı vefat edeli bir ayı geçmişti ona en güzel bir Mevlit yapmayı düşündüm ve hazırlıklara başladım. Önce üzerinde resmi olan mevlit şekeri sonra Yasin kitapçığı, gül suyu siparişi verdim. Aşureyi; o ve ben çok severdik, ameliyat olduğu hastanede yemeklerin arasında bir gün aşure çıkmıştı. Aşure sadece ona gelmişti ısrarla benimde onunkinden yememi istedi zaten bir küçük kâse olan aşureyi onun yemesini istediğimden yemedim. Olca'da bende dışarda bir şey yesek mutlak birbirimize yediğimizden paket yaptırıp eve götürürdük. Hastalığının arttığı İki yıldır zayıflıyordu, adeta gözümün önünde erimişti. Mevlit 'de ayrıca aşure dağıtmaya karar verdim. İzmir'deki yeğenimden rica ettim ve oda ev işlerindeki yardımcısı bayanla Antalya'ya geldi. Ayrıca pilavlı et dağıtmaya karar verdik. Mevlit 'den bir gün önce tüm hazırlıklarımızı yaptık. 80 kişilik tüm ihtiyaçlar hazır, hatta gelen misafirlerin yakasına Olca'yın resimlerini takacaktık. Defin işlemini yapan imamı

da getirdim. İmam 19 yaşında genç bir çocuktur. Gelenlerin ifadesi ile en güzel bir mevlidi yapmıştık. Mevlide tüm sevenleri, arkadaşları, dostları, akrabaları ve Ankara'dan gelen kardeşi Tülay ve kızı burcu katılmıştı.

Aradan altı ay gibi bir zaman geçtikten sonra mezarını yaptırtmak istedim bunun için Tülay'la görüştüm ve onun onayını da aldıktan sonra çiçek desenli granit mermerden ve baş tarafına büyük bir kitap şeklinde üzerinde annesinin ve Olcay'ın resimleri de olan mezar taşını yaptırttım.

Her bayramlarda Olcay'la beraber ilk işimiz mezar ziyaretleri olurdu. Mezarlık girişindeki çiçekçilerden çiçeklerimizi alır ben mezarları temizler, sularken Olcay'da çiçekleri suluklara koyarak tanzim eder ve dualarımızı ederdik. Dönüşümüzde bana teşekkür eder Allah senden razı olsun derdi. İşte Olcay böyle düşünceli kıymet bilen bir insandı.

Evde kaldığım günlerde, ona ait resimleri karıştırırken makaralı teyp bandını buldum. Benim bu bantları çalabilecek teybim vardı. Bu bantları

bilgisayara aktardım. İçlerinde söylediği şiirler, şarkılar vardı. Tüm bunları ayıklayarak bilgisayar ortamında onun için bir belgesel hazırladım. Çocukluğundan ölümüne kadar olan süreci bu belgeselde onu tanıyan akraba, dostları, komşuları, yakınları için you tube kanalında yayınladım. Bana geri dönüşlerde tüm seyredenler memnuniyetlerini söylediler. Ben bu belgeseli onu her zaman yaşatmak, anmak için yapmıştım. İyi ki de yapmışım, özlediğim zamanlarda bu belgeseli izlemek beni hem hüzünlendiriyor hem de özlemimi az da olsa giderebiliyordum.

Bu arada çocukları ile fazla bir irtibatım olmadı, sadece vefattan bir hafta sonra büyük oğlu beni aramıştı ve bana veraset ilamı çıkarttıklarını Antalya'ya gelip bankadaki paraları çekmemizi söyledi bunun üzerine ben kendisine, ben acımı yaşarken bunları düşünemeyeceğimi, bundan sonra avukatımla görüşmelerini söyledim ve telefonu kapattım. Benim dünyam yıkılmıştı sevdiğim eşimi kaybetmiştim, benim için para, mal, mülk umurum da bile değildi. Bir yandan da düşünüyordum; Bunlar nasıl bir evlat ki anneleri öleli bir hafta olmuş

paranın peşine düşüyorlardı diye. Bu şekilde onlarla irtibatı kestim.

Aradan bir seneyi aşkın bir zaman geçmesine rağmen Olcay'a özlemim ve sevgim hiç ama hiç dinmedi onu her yerde yaşıyordum.

Bu kadar zaman geçtikten sonra ben aynı durumdayken gerek benim avukatlarımın gerekse onların avukatının açmış olduğu davalar devam ediyor. Ben kanunların bana vermiş olduğu haklar çerçevesinde müşterek yaşantımızın olduğu evde yaşıyorum. Ara sıra büroya gidiyorum yaz aylarında yazlık evimde kalıyorum anlayacağınız eskiden nasıl yaşıyorsam tek eksik Olcay'ın yanımda olmayışı sebebiyle olan özlem dolu yaşantım.

Olcay'ın oğulları ise annelerinden alacakları mirasın peşinde debelenip duruyorlar. Bir de bunlar yetmezmiş gibi benim üzerime kayıtlı şahsi birikimlerimle elde ettiğim tüm mal varlığıma mahkeme kanalı ile tedbir koydurup bunlardan hak istiyorlar. En garibi ise bu mallardan bazıları Olcay'la evlenmeden önceki mal varlıklarımın olması idi. Avukatıma talimat vererek kişisel verilerin

korunması hakkındaki kanun gereği gerekli işlemlerin yapılmasını istedim. Günlerce bu kanunu araştırıp okudum. Avukatım bir müddet ilgilenmedi tekrar tekrar hatırlatarak savcılık suç duyurusunda bulundular. Bir müddet sonra Savcılık gerekli tahkikatları yapıp avukatları dâhil asliye ceza mahkemesine sevk etti. Alp'in İfadesinde, bilgileri annesinin ona telefonla söylemiş olduğunu ve bana güvenmediğini bu sebeple paylaşmış olduğunu belirtmiş. Cem ise bu durumdan haberinin olmadığını, bilgisi dışında geliştiğini belirtmiş. Avukatları ise müvekkillerinin kendisine söylenenleri, mahkemeye sunduğunu belirttiğini savcılık iddianamesinden öğrendim. Ayrıca iddianamede ifadelerin soyut olduğu, gerçeği yansıtmadığı bu sebeple cezalandırılmaları gerektiği vurgulandığı belirtiliyordu. Edinecekleri mal mülk uğruna suçlarına annelerini de katmaktan geri kalmıyorlardı. Hatta annelerinin bana güvenmediğini utanmadan ifade edebiliyorlardı. Kırk yılı birlikte yaşamış, son gününde bile yanından bir an bile ayrılmayan birine, Olcay gibi bir kadının güvenmemesi nasıl olabilirdi. Bu yalanları ifade eden bu kişilikten yoksunlara, savcı bile inanmamış,

ifadelerinin yalan olduğunu yüzlerine vururcasına iddianamesinde yer vermiş. Halen açılmış olan tüm davalar devam etmekte olup, benim varlıklarım, Olcay'ın mal varlıkları hakkındaki davaların uzun yıllar alacağı beklenmektedir. Ben bu satırları gözlerim yaşlı, her anı yeniden yaşayarak sonsuz üzüntüler içerisinde okuyanlara sunuyorum. Bu sanal dünyada her şeyin bir gün son bulacağını, ne yazık ki geç öğrendim. Son olarak insanların sevdiklerine sımsıkı sarılmalarını, sevgilerini yaşarken sevdiklerine mutlaka göstermelerini umut ve temenni ediyorum.

Ben her ne kadar bunu yaptıysam da, düşündüğümde üzümlere keşke daha fazlasını yapabilseydim diyorum. İnsan kaybettiklerinin kıymetini onları kaybettikten sonra daha çok hissediyor.

Ben Olcay'ımı kaybedeli bir buçuk seneye yakın bir zaman geçmesine rağmen hala onunla berabermişim gibi yaşıyorum. O olmasa bile onun hatıralarını, video, resimlerine bakarak gözlerim yaşararak özlemle anıyorum. Olcay'ımı seven onunla zaman geçirmiş dost, arkadaş, yakınlarına bu

yazdıklarımı, onu her zaman anmaları için sunuyorum.

Saygılarımla 25 Ekim 2025

Olcay'ımın sağlığında bana olan sevgisinin göstergesi olan ve bana doğum günümde yazdığı şiirini aşağıda gösteriyorum.

Akrostij (Doğum Gününde) 31 MAYIS

1991

Fedakâr varlığın, temiz sevginle,

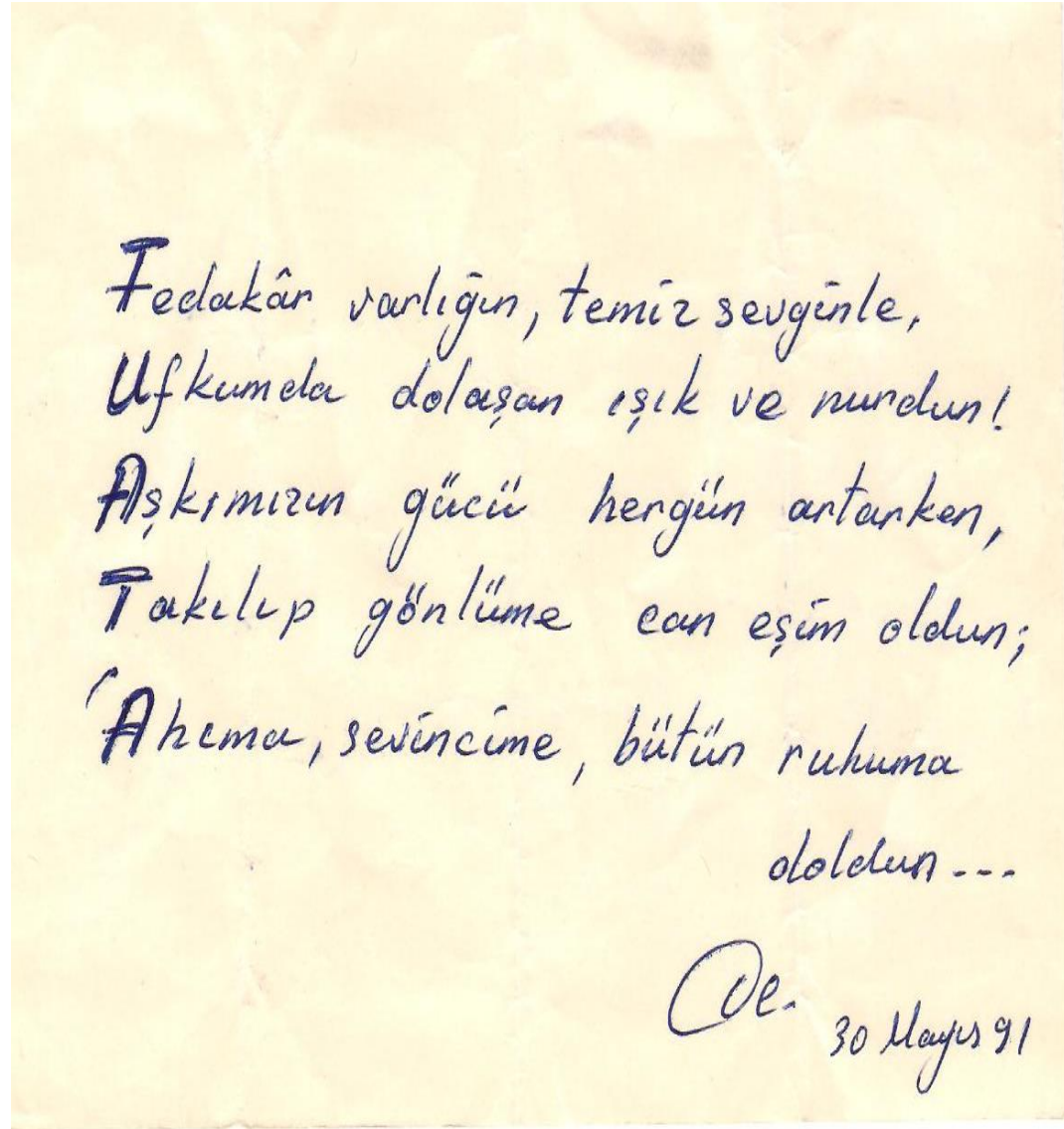
Ufkumda dolaşan ı ışık ve nurdun;

Aşkımızın gücü her gün artarken,

Takılıp gönlüme can eşim oldun;

***Ahı' ma, sevincime, bütün ruhuma
doldun.***

**Aşağıda aynı şiirin kendi el yazısı ve imzası
ile görüntüsü**

**NOT: KENDİM HAZIRLADIĞIM KİTABINDA OLAN
ŞİİRLERİ**

ŞİİRLERDE BİR YAŞAM

OLCAY ÇİVİ KONYA

TÜM ŞİİRLERİ

İlk Şiirim

Hoş geldin yeni yılım

Uğurlar getir bize,

Günlerimiz sayılı

Sınıfı geçirt bize...

Dokuz yüz kırk yediye,

Hoş geldiniz diyelim

Akşam bize gel sen de

Bol, bol yemiş yiyelim .

İngilizce Öğretmenim

Sn.

Bedia Akınsal'a

Şu sekiz, dokuz aylık çalışmanın sonunda

Bizi bırakıyorsun, işte artık ardında

Yurt sevgisi çarpıyor, senin temiz kanında

Bizi bırakıyorsun, işte artık ardında.

***Vatan çocuklarına, değerli bilgiler Sal
Seni bulamazdık biz, çeksek de binlerce
fal***

***Daima aramızda bizimle beraber kal,
Biricik Öğretmenim, şen Bedia Akınsal .***

Lise 1.

Gönlüm bir ırmak ki

Bazen coşar da

Derinden derine

Çağlamak ister.

Bir ümit peşinde

Koşar koşar da

Ansızın kırılır

Ağlamak ister.

Sonbahar!...

Küskünüm sana sonbahar

Ne İstedin ağacımdan,

Onunla ne güzel dosttuk

Derdimi dökerdim bir, bir

Cevap verirdi.

Kederimi unutturan

Yaprakları diliydi.

Bazen hışır, hışır coşar

Şarkılar, şiirler okurdu bana

Şimdiyse ipek yapraklarım

Yerlerde Çırpınmada.

***Küskünüz sana Sonbahar Onu yalnız
bıraktın***

Beni de böyle ağlar...

Rüzgârda Yapraklar

Biliyorum çılgın rüzgâr

Senin kastin yapraklara

***Solup sarardılar zaten
Senin yine insafın yok
Dize getirmek tek arzun,
Güzel yapraklar uğrunda
Dökülerek toprak olsun.***

Gel Bana

***En güzel dilekler
Kayan yıldızlarda
Umutlar
Düş kırıntılarında,
Şiirler
Üşümüş gözyaşlarımda***

Kalmasın..

Uzat sevgi dolu,

Özlem dolu ellerini

Ve kopar

Acılardan

Çaresizliklerden

Sevginle dolan

Yüreğimi...

Seviyorsam... Seviyorsam...

Hıçkırıklar gözyaşları varsa,

Yüreğim dalga, dalga

Sana doğru kabarıyorsa

Bil ki yollarına düşmüş

Sana uzanıyorum

Çocuklarıma...

***İyi günler küçük kuşlarım,
Mutlu günler ölünceye dek...
Yuvanıza bereket,
Gönlünüze ışıklar,
Sevgiler dolsun...
Ömrünüzün bu en güzel çağında,
Birlikte süzülürken
Aydınlık ufuklara;
Kanatlarınız kavi
Yolunuz açık olsun***

Mersin 22.2.1987

Ata'yı Hatırlayış

***Bugün 10 Kasım yavrum
Atatürk'üm gönüllere göç etmiş,***

***Sarmış da bir acı rüzgâr
Yurdumuzu baştanbaşa
Hepimizi can evinden
Titretmiş***

.

***Bugün 10 Kasım yavrum
Yalnız Türklüğün değil
Cihanın ağladığı...
Destanlar yaratan,
Çığırlar açan
Büyük insanın
Yürekler dağladığı..***

***Bugün 10 Kasım yavrum
Haykırıyor göklerden
“İzimde olun” diyor.
Bu yolda ancak size,
İlim, ışık ve vakar.***

***Bu yolda yavrularım
Hürriyet, mutluluk var.***

Kasım 1970

Kumla' da 1.

***Artık senin akşamlarında
Değilim.***

***Sana uzak, sana yabancı
Bütün bu güzellikler...
Körfezde belirirken***

***Birer, birer ışıklar;
Gözlerimin önünde
Her saniye değişen renklerle
Sergilenen sularda
Seni arıyorum..***

***Özlemle uzatıyorum
Ellerimi
Sonsuz ufuklara,
Engin sulara.
Muhteşem bulutların altında
Huşû içinde sessiz,
Yalnız, çaresiz,
Seni çağırıyorum.***

Kumla,30.7.1984

Kumla' da 2

Her an değişen ihtirasıyla

Kadına benzetirler denizi

Vefasız, hırçın derler.

Oysa Kumla 'da deniz

Sana benziyor sevgilim...

Hışır, hışır kıpırdanan

Sularıyla

Öyle dopdolu!

Öyle sessiz.

Hüzünle karışık

Gizli bir sevgiyle

Çekiyor beni kendine

Üzgün gönlümü

Sarsmadan, incitmeden,

Kucaklıyor, sarıyor

Öyle sakın

Öyle sevdalı

Ve öyle bensiz...

Kumla 4.8.1984

***Gel deyip de üzeceksen
Suçlu sensin diyeceksen
Beni düşman göreceksen
Sus artık çağırma beni.***

***Sensiz yaşam zor diyordun
Ayrı günler kor diyordun
Gözyaşıma sor diyordun
Boşuna avutma beni.***

***Umutlar var benden yana
Sevdam yine senden yana
Kalmayalım yana, yana
Hadi gel, aratma beni.***

8 Ekim 1994

Ben

**Beni benden sordular,
Tanıyamadım dedim,
Öyle hoş ki dünyası
Hâlâ öğrenemedim..**

**Bazen neşe içinde
Kelebeklerle uçar
Bazen deniz dibinde
Dalar diplere kadar...**

**Bazı gün çok havai
Ondan sorulur her şey,
Sümbüller, menekşeler
Güllerle şarkı söyler...**

**Kederli günlerinde
Bedbin, üzgün, neşesiz**

***Mutluluk özlemiyle
Dalar gider çaresiz...***

***Kalbi hep sevgi dolu
İnsana, suya, kuşa
Tanrım bir duygu vermiş
Döndürüyor sarhoşa...***

-/-

***İyi olan her şeye
Her güzelliğe âşık,
Gözlerinde gizlenen
Umutlara sarmaşık...***

***Sevgilere koşarken
Ümitleri kırılmış
Arkadaşlık uğruna
Hayalleri yıkılmış...***

***İşte böyle bir ben var
Aynalara bakarken,
Yüreği ağlasa da
Hâlâ hayata gülen***

1 Haziran 1988

Beste 1986

***Bilmiyorum bu dertler ne zaman
tükenecek***

***Ne zaman kader bana bir teselli verecek
Ruhumda yanan alev yükselirken gün be
gün***

Mutluluk özlemiyle ömrüm sana erecek.

Fevzi'ye

Köyüme doğrudur benim yollarım

Sevinçleriyle güler, dertleriyle ağlarım

Bacılar, nineler, dayı, emmiler...

Onlara açıktır dostça kollarım.

Tükensin isterim, keder ve acı,

Ezgiler söylensin gönül alıcı,

Her türlü güçlüğü yenerken bir, bir,

Kalplerde taht kurar Fevzi Arıcı...

Haziran 1989

Ankara

İsyan Edecek

***Küçücük bir kalbim var,
Vuran, çarpan, koşturan,
Acılarla çırpınan.
Sevinçlerle coşturan.***

***Heyecanlarla dolup,
Duygularla taşarken
Benim kalbim de elbet
Bir gün isyan edecek.***

***“Sen ağlayıp gülerken,
Yoruldum ben” diyecek...
Benim kalbim de bir gün
Vurmak istemeyecek...***

Aralık 1989

Akrostij

(Doğum Gününde)

***Fedakâr varlığın, temiz sevginle,
Ufkumda dolaşan ıfık ve nurdun;
Aşkımızın gücü her gün artarken,
Takılıp gönlüme can eşim oldun;
Ahı'ma, sevincime, bütün ruhuma
doldun.***

31 Mayıs 1991

Akrostij

Dila'ma...

Dolu dolu sevgilerle

İşlensin bütün ömrün..

Layıksın yükseklere,

Aşka, umuda, sevince

Mutluluk tacın olsun

Ardında sevinçlerle...

7 Mart 2002

Virane

Bilirdim gözyaşlarım

Olacaktı bana yar,

Ruhumda ıstıraptan

Her çiçek solacaktı...

Kuruyacaktı elbet

Aşkımda doğan pınar

Kalbim virane olup

Baykuşlar dolacaktı

Olcay çok fedakâr, iyiliksever, bilge bir insandı. Onu anlatmak için onu tanımak gerekirdi, ben onunla olan yaşantımda onu tanıdığımı inanıyorum. Çok yakını olan Neşe Çiftçioğlu'nun deyimiyle Olcay abla zor bir kadındır. Evet, Olcay zor bir kadındı. Ben onunla uzunca bir zaman yaşadım ondan çok şey öğrendim, o iyi bir öğretmendi. Olcay'a inanmadığı bir şeyi kabul ettirmek mümkün değildi. Anne sağ iken onun tüm ihtiyaçlarını sağlar, yemek yapamadığı için çevredeki en iyi restorandan her gün evine yemek getirilmesini temin etmişti. Her şeyiyle ilgilenirdi. Kardeşi Tülay ise onun canı kadar sevdiği tek kardeşıydı. Tülay'ı aramadan etmezdi, bazen aramazsa hastamı acaba deyip meraklanır, bende ona sen ara der ve arattırırdım. Bazen de bana Tülay'ın kalp rahatsızlığından bahseder ve endişesini her zaman dile getirirdi. Yıllarca Tülay'ın kalbindeki rahatsızlığı dile getiren Olcay kendi kalbinin rahatsızlığını fark edememişti.

Bir Sene çok çabuk geçti ama ben yine onunla olduğum günleri yaşıyorum. Her

arabaya binişimde onunla beraberliğimizi, arabayı sürerken bana karışmasını velhasıl tüm konuşmalarımızı hatırlayıp onunla olan dünyamızı zihnimde canlandırıyorum. Bazen yine düşünürken neden başka doktorlara göstermedim diye kendi kendime hayıflanıyordum.

15.7.2025 Tarihinde yazlık evde kalıyordum akşam yemekten sonra biraz oyalandıktan sonra saat 23 de yattım. Bir müddet sonra karın bölgemde müthiş bir ağrı ile uyandım, çok şiddetli bir ağrıydı evdeki ağrı kesici ilaçları almama rağmen geçmedi. Hastaneye gitmeyi düşündüm gidecek gücüm yoktu ve araba kullanacak durumda da değildim. Sabah oluncaya kadar o ağrı ile kıvranıp durdum. Sabah 8.30 sıralarında yakındaki komşuyu aradım ve durumumu ilettim, komşum işe gittiğini gelemeyeceğini söyledi. Çevremde ilgilenecek başka kimse olmaması sebebiyle ambulans istedim. Bir müddet sonra ambulans geldi, dış kapıları açık bırakmıştım ve odada ağrı içinde kanepede uzanıyordum. Biri bayan hemşire diğeri erkek

olan İki kişi içeri girdiler ve bana neremin ağrıldığını sordular söyledim. Bu arada kimsen yok mu dediler bende yok dedim ve ağlamaya başladım. Beni alıp yakındaki şehir hastanesine götürdüler, öğlen saatlerine kadar gerekli tedavimi yapıp taburcu ettiler. Hastanede serum ve ilaç verilmişti ağrım kesilmişti. Taksi tutup evime döndüm, işte o zaman anladım ki benim canım her şeyim Olcay'ım gerçekten yanımda yoktu ve artık kendi başıma yalnız kalmıştım.

Olcay'ı kelimelerle anlatmak mümkün değildir. O beni de eğiten bir öğretmendi. Dost canlısı, Sevecen, birçok meziyetleri olmasına rağmen son derece tevazu sahibi, her zaman alçak gönüllü mükemmel bir insandı. Ben Türk sanat müziği şarkıları söylerken hep sözleri unuturdum ama Olcay imdadıma yetişir sözleri hatırlatırdı. Sabahları uyanıp tıraş olurken aklıma gelen şarkıları söylerdim ve bazen söylediğim şarkıların sözlerini unuttuğumdan başka sözler eklerdim, Olcay bunu fark eder ve bana doğrusunu söylerdi. Müthiş bir hafızası vardı. Olcay kimseye kötü bir söz

söylemez. Çok sinirlendiğinde en kötü sözü eşek ya da eşek sıpası olurdu. Hayata olan bağlılığını giyimine, makyajına velhasıl yaşantısına yansıtırdı. Kendi hastalıklarını içinde yaşar bana bile hissettirmemeye çalışırdı hatta ben endişelendiğimde fazla bir şey yok deyip geçiştirmeye çalışırdı. Kendi problemleri sebebiyle benim üzülmemi istemezdi. Son zamanlarda adeta üzerine titriyordum, onunla daha çok zaman geçirmek için her gün gittiğim bürodan daha erken dönüyor ve onu yalnız bırakmamaya çalışıyordum. Onu kaybettikten sonra yaşadığım evde, arabada hep onu düşünüyordum daha önceki yaşantımızdaki anılarımızı hatırlayıp gözlerim yaşlı anıyorum. Duyduğum her şarkı bana onu hatırlatıyor. Hatta geçtiğim her sokakta karşıma çıkacak gibi hissediyorum.

İşte Olcay yukarıda da meziyetlerini saydığım eşsiz, benim can dostum, sırdaşım, her şeyim canım eşimdi. Olcay'ım nurlar içerisinde ol seni daima sevecek ve hatırlayıp anacağım.

Olcay'ın biyografisini aşağıda sunuyorum

Antalya'da doğdum. İlk, orta ve lise tahsilimi Antalya'da yaptım. Gazi Eğitim Fakültesi Resim Bölümü mezunuyum. Öğretmenliğime Adana'nın Düziçi Öğretmen Okulunda başladım. Mersin Tevfik Sırrı Gür Lisesinden sonra Ankara Kurtuluş Lisesi ve M.E.Bakanlığında Şube Müdürü olarak görev yaptım. Daha sonraki yıllarda İstanbul Haydarpaşa Lisesi ve Marmara kolejlerinde çalıştım.

İstanbul Ressamlar Derneği üyesiyim. 26 senelik öğretmenlik hayatım boyunca bulunduğum vilayetlerde gerek kişisel gerekse karma sergilere katıldım.

Bu arada özel çalışmalarımın yanında sanatçı ve öğretmenlik yönüm her zaman galip gelmiştir. Bu nedenle öğrencilerimin çalışmalarını da şehir galerilerinde büyük sergiler halinde düzenledim ve M.E. Bakanlığından çeşitli takdirnameler aldım.

Haydarpaşa Lisesinden emekli olduktan sonra hasretle, sevdalısi olduğum memleketime, ANTALYA'ya döndüm. Resim çalışmalarına burada devam etmekteyim. Halen Antalya Kent Konseyi Kültür Sanat Bölümü ve Güsad üyesiyim.

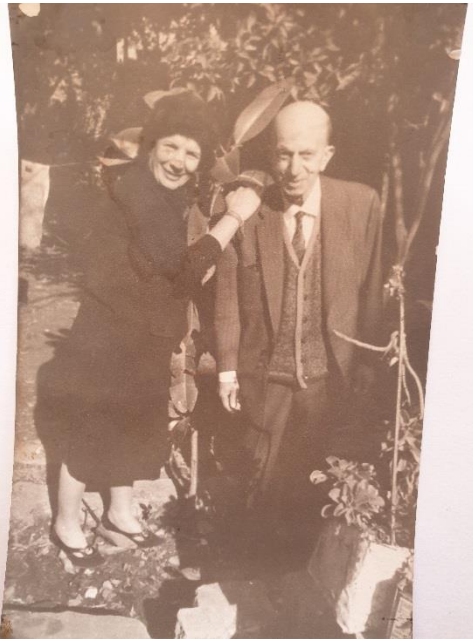
Olcay Çivi Konya

OLCAY VE AİLE FOTOĞRAFLARI

ANNE REMZİYE BABA HİLMİ ÇİVİ
EVLİLİK HATIRASI

OLCAY BEBEKLİĞİ

**DEDE AHMET ŞEVKİ DAYISI FİKRİ GÖKSAY -
ANNE BABA VE KARDEŞİ**

ANTALYA LİSESİ

ANTALYA LİSESİ

TÜM KARDEŞLER BİR ARADA

LİSE YILLARI

ÖĞRETMENLİK YILLARI

RESİM SERGİSİNDE

DERS SIRASINDA

ÖĞRENCİLERİYLE

EŞİ VE AİLESİYLE

ANNE VE EBRU İLE

ANNENİN EVİNDE

BELDDİBİ OTELDE

AYTEN - KEMAL USLU İLE

BELDİBİ OTELDE ANNE İLE

BİR ETKİNLİKTE

BUCAK DA ÇEVRE HALKI İLE

YEĞEN BURCU ARICI İLE

BÜYÜKADA ANISI

DOSTLARLA CRUISE GEMİSİNDE

ERDEK ANISI

ETKİNLİKDE

EVDE ÇİÇEKLERLEEVİMİZDE ÇİÇEKLER ARASINDA

EVİNDE KARDEŞİ TÜLAY AROICI İLE

EVLENDİĞİMİZ YIL

EVLENMEDEN 1 AY ÖNCE

FETHİYA ÖLÜDENİZ

GÜZEL BİR ANI

OLCAY ANNE REMZİYE KARDEŞİ TÜLAY

OLCAY EVİNDE KARDEŞİ TÜLAY

OLCAY VE ANNESİ

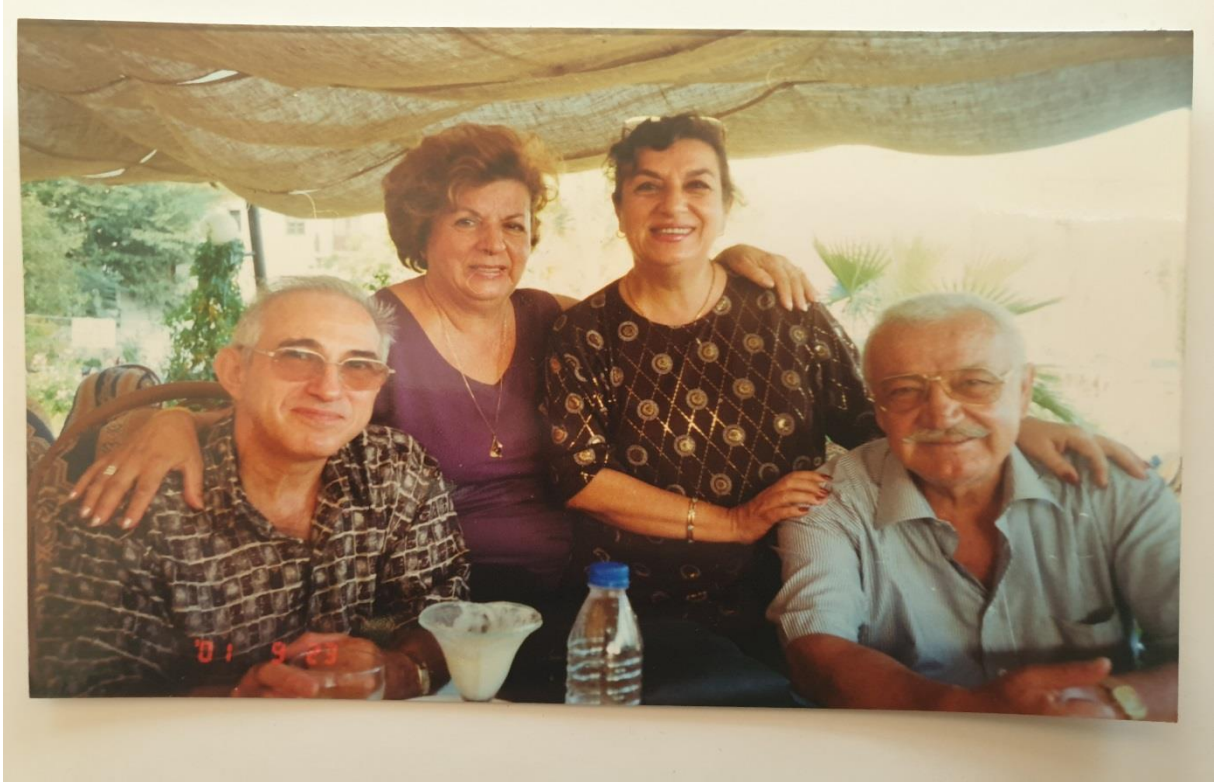
OLCAY-KARDEŞİ TÜLAY ARICI

ÇOK SEVDİĞİ KARDEŞİ TÜLAY İLE

SILA ARICI NIN DÜĞÜNÜ

TÜLAY -FEVZİ ARICI İLE

YIBAŞI OTELDE

YILBAŞI OTELDE

YILBAŞI OTELDE

YILBAŞI OTELDE

YILBAŞI OTELDE

1989 ANKARA-EVLENME GÜNÜ

1989 EVLİLİK TÖRENİ

1989 YILI NİKAH ÖNCESİ

ARKADAŞLARLA

NEBİLER EV- ARKADAŞLARLA

NEBİLERDE AYHAN-MHİYE İYİKANLA

OLCAY ANTALYADA ETKİNLİKDE

OLCAY ÖĞRETMEN EVİ ARKAADAŞLARI

OLCAY YAKIN DOSTU NEŞE ÇİFTÇİOĞLU

SERĞİDE

TÜLAYLAR VE REKTÖR YAŞAR UÇAR İLE

GÜSİAD DERNEĞİ

GÜSİAD ÜYELERİ

ANTALYA KENT KONSEYİ KURUCULARI

ANTALYA KENT KONSEYİNDE

OLCAY KENT KONSEYİ HATIRASI

1980 Lİ YILLAR MUSİKİ CEMİYETİNDE

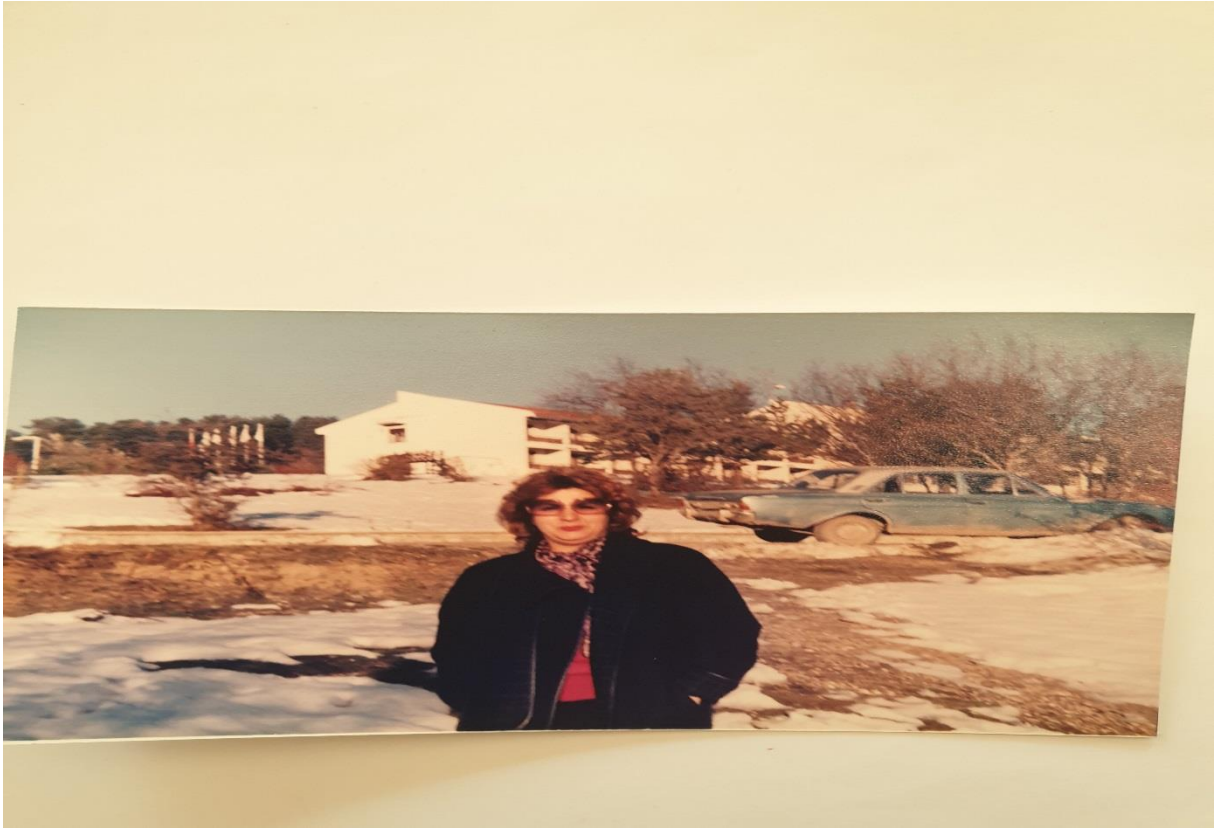
1989 AĞUSTOS

2003 YLI ANISI

2003 YLI OLCAY

ABANT

ALANYA

ANTALYA LİSESİ YEMEĞİ NEŞE HN -ULVİ YEREBAKAN

ANTALYA YAT LİMANI

ARKADAŞ DAVETİNDE

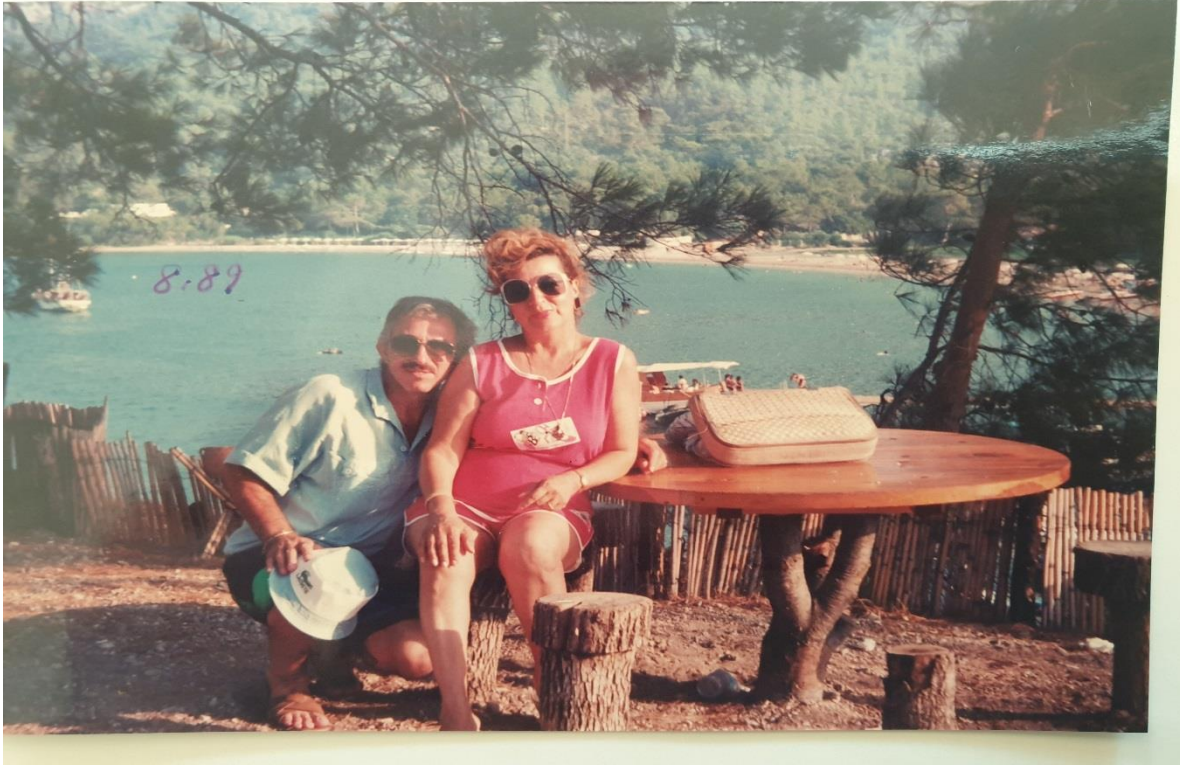
KALKAN

KAŞ

KEKOVA

KEMER AYIŞIĞINDA

KEMERDE ANNE İLE

KEMERDE

KÖYCEĞİZ

MARMARA ADASINDA

MARSİNDE AHMET YEŞİL SERGİSİNDE

MAZİDE KALAN ANI

MAZİDE KALAN ANILAR

MAZİDE KALAN ANILARDAN

MUTLULUK ANISI

MZİDEKİ ANI

MZİDEN BİR ANI

NEBİLER EVDE

NEBİLERDEKİ EVDE

NEBİLERDEKİ EVİN ÖNÜNDE

OLCAY 1990 LI YILLAR –BUCAKTA

ARKADAŞLARIYLA

SERĞİDE

TEMMUZ 1989

TRT KAMPI LARA

ÜRGÜP

YAT LİMANI

YAZ AYLARI KAMPTA

GEMİ GEZİSİ

İTALYADA

ROMADA

ROMA İSPANYO MERDİVENLERİ

BÜRODA

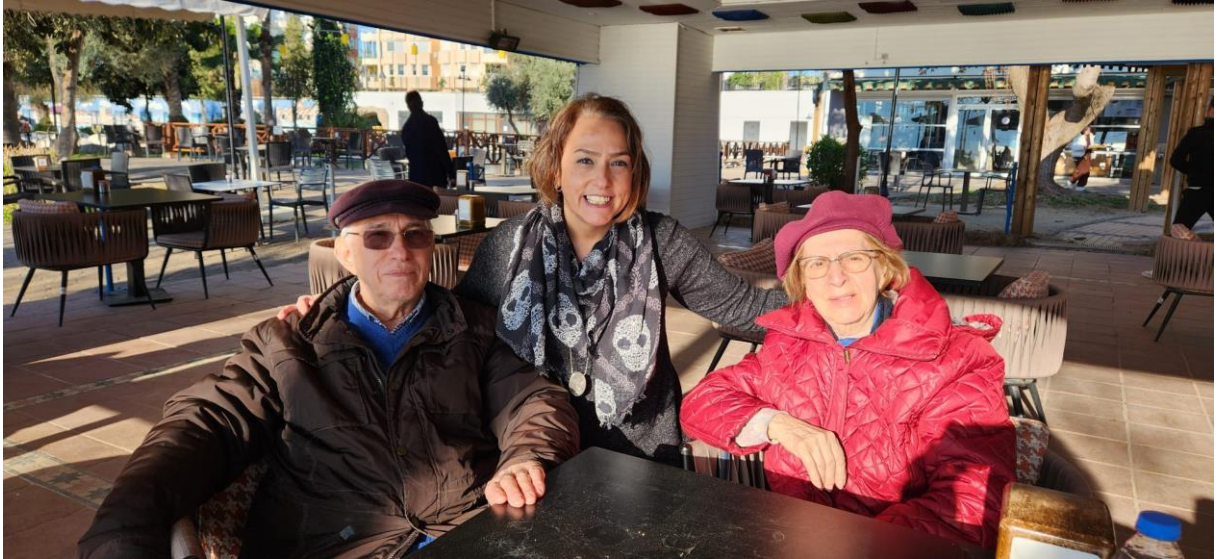
NEBİLER EBRU İLE

BÜRODA TÜLAY-BURCU İLE

BÜRODA TÜLAY FEVZİ BURCU İLE

2024 ŞUBAT AYI ANTALYA İNÖNÜ PARKI

NEBİŞLER EVDE

TRT KAMPI TÜLAYLARLA

CANIM OLCAYIMIN SON RESİMLER

AĞUSTOS 2024 YAŞAM HASTANESİ

SON GÖREV

Kızım Ebrunun gözyaşları. Gönül isterdi ki bu acı günde 4 yetişkin torunda orada bulunabilselerdi.

Canıma yaptırdığım son yattığı yer

OLCAY'IN YAPMIŞ OLDUĞU RESİMLER

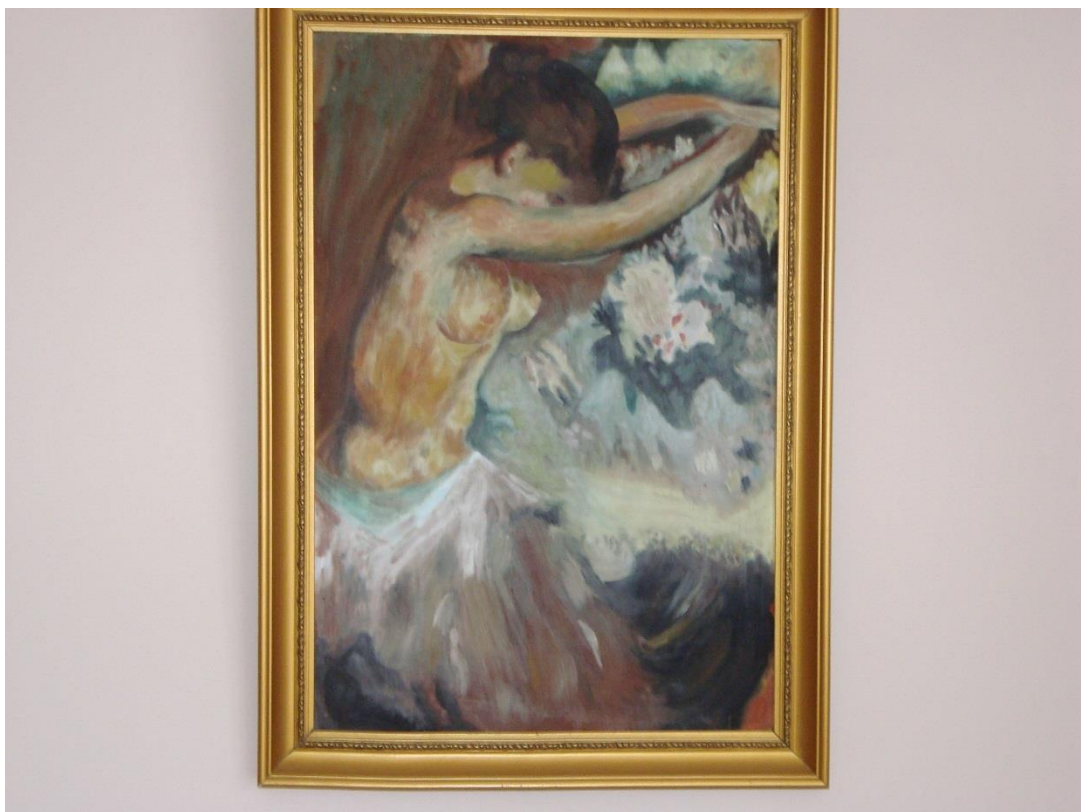

FUAT KONYA YA AİT OLCAY'IN YAPTIĞI

KARAKALEM RESİMLER YAPILIŞ TARİHİ

30.1.1984

Pixiz

YAPILIŞ TARİHİ

21.05.1986

Pixiz